Liderfény

INGYENES!

AMATŐR KULTURÁLIS FOLYÓIRAT

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

XIV. évf., 7. szám, 2022. július

Pavan Nallabeli

Wild West Escape Cowboy's

Clash of the Planets

Mysterious Forest

Dark Castle With Cloak's

Fire Tiger

Cinematic Sci Fi Ship's

Alien Planet

Epic Fantasy Girl

INFO BOX

PAVAN NALLABELI

Indiai szabadúszó digitális művész.

Elérhetőségek, online galériák:

Portfóliók: https://www.deviantart.com/nallabelipavan
https://dribbble.com/tippu24

Közösségi média: https://www.instagram.com/pnallabeli/
https://www.youtube.com/channel/UCnXyQj5AJdyff2vLj1OvvcQ

Szerkesztői köszöntő

Ez is elérkezett, elkészült a legújabb AKF. Picit megcsúsztunk vele, de nekünk is járt már egy kis szabadság ebben a hőségben. Azért azt gondolom, megérte várni, ismét remek, és nem kevés tartalommal igyekszünk benneteket szórakoztatni.

Új sorozatot kezdtünk „A szerelem nevében” címmel, melynek ezen kívül még két része lesz.

Jelen számunkban nem csak a novellák, hanem a versek között is van vendégművészünk. A havi próbagoblinos novellát Chris Kelvin jegyzi, míg a versek között a különleges humoráról (is) elhíresült Andy Baron egy remekbe szabott alkotását élvezhetitek.

Reméljük, hogy kellemes kikapcsolódást nyújtunk arra a pár órára, amíg folyóiratunkat olvasva kiszakadtok ebből az egyre csúnyább valóságból.

Ha pedig a mindennapok során mégis eluralkodna rajtatok valami kellemetlen érzés, csak tegyetek úgy, mint a lentebb látható totemállatunk, és meditáljatok addig, amíg kellemesen el nem tölt benneteket a „baszokazegészre” érzés. :)

Tartalomjegyzék

Pályázati kiírások

- **Vérmesék** - horror novella pályázat 4
- **„Elviszlek”** - Az Élő Irodalom – Élő Könyv Műhely prózaíró pályázata. 4
- 2022-es **„Létvágytalanság”** verspályázat 5
- **Illyés Gyula 120** – Irodalmi Pályázat . . .6
- **Túlélhetjük-e a technikát?** Neumann János és a jövő 7

Novellák

Koncz Mars János - **Borkóstoló** 8
R. Harbinger - **Vörös átok** 14
Zspider - **Zpercesek – Nyúlember** 15
jukebox - **Eltűnés** 15
Kharex - **A jövő betonból van**. 20
Mortelhun - **Lisa Noire világa: Viktoriánus romantika** 23
edwardhooper - **A fene essen...** 24
Erdős Sándor - **Függönyök** 26

Sorozat

angyalka146 - **Ai no seinou - A szerelem nevében I.** . .27

A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház ajánlásával

Chris Kelvin - **Nora** 28

Versek

Andy Baron - **A halál tudósa** 30
Erdős Sándor - **A rigó nyári dala** 30
Claudius Oltarimanus - **Boszorkányszombat** 31
jocker - **Csak ámít** 31
Matthew B. Reynolds - **Szabadon** 31
jocker - **Naplemente után...** 31

Ez a folyóirat a Creative Commons Nevezd meg! - Ne add el! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi Licenc feltételeinek megfelelően felhasználható.

Kiadványunk saját felhasználásra szabadon nyomtatható, sokszorosítható, de pénzért nem értékesíthető.

A magazin készítőinek anyagi haszna a kiadványból nem származik.

IMPRESSZUM

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat • XIV. évf. 7. szám, 2022. július
Kiadja a Lidércfény Online kulturális magazin szerkesztősége, Szentes
Az első borítón Pavan Nallabeli Cyberpark Girl, a hátsó borítón Hunter című képe, a belső borítón pedig alkotásaiból készült válogatás látható. A Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház rovat hátterét Juhász Ernő készítette.
Felelős, tördelő- és főszerkesztő: Bognár Zsolt (Jimmy Cartwright)
Tartalmi szerkesztők, korrektorok: Török Ida, Varga Tamás József (Craz)
ISSN 2786-4391
www.lidercfeny.hu • flip.lidercfeny.hu • lidercfeny@szentesinfo.hu • Facebook: Lidércfény Online • YouTube: LidercfenyHQ

Pályázati kiírások

Vérmesék

horror témájú novella pályázat!
Légy Te is a 2022 év amatőr horror novellistája

A nagy sikerre való tekintettel kiadónk 2022 évben is meghirdeti a Legyél Te is 2022 év novellistája! – pályázatát. Ám ebben az évben műfajonként külön lehet pályázni, így több esélyed is lesz a könyvekben való megjelenésre! Idei második pályázatra a horror témájú írásokat várjuk!

Van egy vérfagyasztó történeted? Ott lapul a fiókban? Vagy csupán simán kirázol az ujjadból egy izgalmas HORROR novellát!? Ha van egy jó történeted és szeretnéd könyv formájában viszontlátni, ne habozz! Gyerünk, ne csupán lássanak, olvassanak is! Küldd be pályaművedet a Marysol könyvkiadónak! Pályázz!

A legjobb munkák megjelennek a 2022. évi kiadványunkban!

Nevezési díj nincs.

Pályázati feltételek:

- Olyan magyar nyelven íródott novellákat várunk, amik nyomtatott formában még nem jelentek meg máshol.
- Terjedelem: maximum 7000 leütés- szóközökkel együtt.
- Egy szerző maximum két művet küldhet be.
- A beküldés után a novella módosítására, változtatásra már nincs lehetőség.
- Minden pályázó az írói nevét megjelölve küldje a pályázatát

A pályázati anyagok beérkezési határideje: 2022. augusztus 15.

Elbírálási határidő: 2022. szeptember 1.

A beérkezett pályaműveket egy öt fős írókból és szerkesztőkből, bloggerekből álló csoport bírálja el.

Díjazás korosztályonként történik
1. korosztály 18 év alatti írók
2. korosztály 18-25 éves korig
3. korosztály 26-45 éves korig
4. korosztály 46+

Minden korosztályból az első 3 helyezett oklevelet kap.

Mint ahogy már idén megszoktátok, egy kiemelkedően jó novella egy díjat is kap, a 2022 év legjobb horror novellistája díjat!

A novellákat erre a címre várjuk, csatolt word formátumban az író elérhetőségének pontos megnevezésével, valamint válasz e-mail cím megjelölésével:

palyazat@marysolbooks.com

A tárgymezőbe írjátok be: 2022 horror novella

Kérjük a kiadótól érkezett válaszlevélre fokozatosan figyeljetek, ha spambe, vagy egyéb fiókba teszi automatikusan a rendszer, húzzátok át az elsődleges posta fiókba (beérkezett elemek), így biztosan megérkeznek a további e-mailek is.

A Vérmesék- 2022 év legjobb horror novellistái antológia várható megjelenése: 2022. november

Forrás: http://marysolbooks.com/palyazatok/

„Elviszlek"

Az Élő Irodalom – Élő Könyv Műhely prózaíró pályázatot ír ki „Elviszlek" címmel.

Téma: Írj egy valós, közösségi (nem családi, nem baráti) eseményről kb. 20 mondatot, amiben bemutatod hol és mi volt. Majd írj egy történetet ami az adott eseményen megtörtént vagy megtörténhetett volna. Úgy írj az adott eseményről, hogy az olvasónak kedve támadjon ellátogatni az adott helyre, a következő ugyanolyan eseményre.

A pályázat feltételei:

- Egy pályázó maximum egy művel pályázhat.
- A mű mérete maximum 7500 karakter – szóközökkel együtt – lehet.
- A pályázó életkora nem lehet kevesebb, mint 16 év.
- A pályázatot elektronikus formában a palyazat@mairodalma.hu email-címre kell elküldeni, 1 db csatolt fájlként.
- A levél tárgya a pályázat címe legyen.
- A csatolt fájl tartalmazza
  – a pályázati művet
  – a pályázó nevét
  – életkorát
  – ha írói néven szeretne megjelenni, akkor az írói nevét
  – elérhetőségként e-mail címet, telefonszámot
  – lakcímét.

A pályázat beadásával a pályázó

– nyilatkozik arról, hogy a beadott mű a pályázó saját szellemi terméke. Ez irányú bármilyen jogi felelősség a pályázót terheli;

– nyilatkozik arról is, hogy a pályázatra beadott mű nyomtatott könyvben nem szerepelt még;

– hozzájárulását adja, hogy a pályázatra beadott művön a szerkesztők irodalmi és könyvszakmai szempontok miatt korrekciókat hajtsanak végre;

– valamint nyilatkozik arról, hogy adatvédelmi tájékoztatónkat elolvasta és elfogadta. Adatvédelmi tájékoztató

A pályázatra érkező írásokat egy olvasó és egy irodalmár értékeli. A mű akkor kerülhet be a kötetbe, ha két

„Igen”-t kap. Az értékelés a pályázati határidő lejártát követően készül el.

Amennyiben a mű nem felel meg a kiírás feltételeinek vagy az erkölcsi normáknak, vagy bármilyen egyéb szempontból megjelenésre alkalmatlannak találják, az írás eleve kizáródik a pályázatból.

Az értékelés eredményéről a pályázók értesítést kapnak.

A kötetbe bekerülő pályázó a pályázat beadásával kötelezettséget vállal 1 db, a mairodalma.hu oldalon szereplő tetszőleges könyv megvásárlására.

A kötetbe bekerülő művek szerkesztését és a szerkesztés – pályázó általi – elfogadását követően a művekből ISBN-nel ellátott, nyomtatott könyvet készítünk.

A könyv megjelenési dátuma (terveink szerint): 2022. november

Határidő: 2022. 09. 20

Nevezési díj: A nevezés ingyenes.

Kellemes alkotást, sikeres pályázást kíván az Élő Irodalom – Élő Könyv Műhely, a Szerzők Könyvesboltja, a Szerzők Kiadója!

Szilágyi Marcsi Cseppecske: szilagyi.marcsi@mairodalma.hu

Facebook: www.facebook.com/szilagyi.marcsi.cseppecske

Weblap: www.mairodalma.hu

Facebook: www.facebook.com/mairodalma

Forrás: https://mairodalma.hu/elviszlek/

2022-es „Létvágytalanság” verspályázat

Az elmúlt időszakban egymást követő válságok (menekültkrízis, COVID-járvány, ukrajnai konfliktus) egyre bizonytalanabbá teszik a hétköznapjainkat mind morálisan, mind egzisztenciálisan. Ezt mindannyian másként éljük meg.

Bár ismerjük a mondást, miszerint „háborúban hallgatnak a múzsák”, bízunk abban, hogy a vész még nem olyan nagy, és hazánk amatőr költői nem vesztették el ihletüket.

Meghirdetjük tehát első verspályázatunkat, a 2022-es „Létvágytalanság” címűt. A pályázatra olyan rövid verseket várunk, amelyek kifejezik, megmutatják az emberek, a társadalom életérzését.

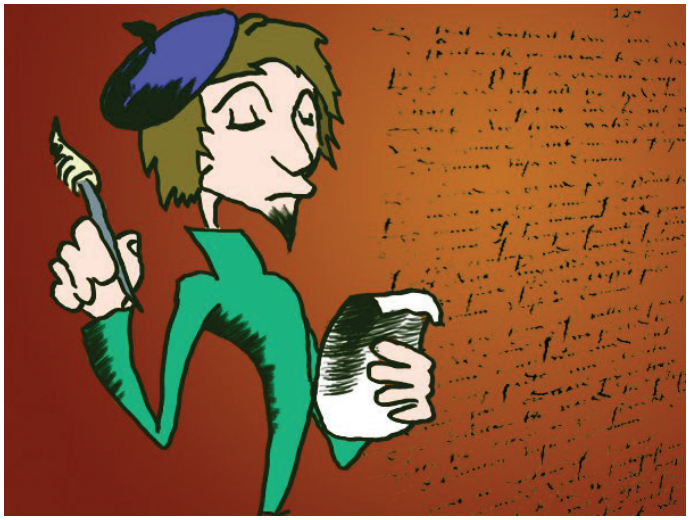

A pályázat részletei:

A pályázatunkon várjuk mindazon amatőr költők verseit, akik indíttatást éreznek magukban a jelenünk furcsa, olykor nyugtalanító életérzéseinek szavakba, strófákba öntéséhez. Minden pályázó egyetlen munkájával indulhat, amelyet saját postafiókján keresztül küldhet el kiadónkhoz a **verspalyazat2022@marsbook.hu** e-mail címre (ez a cím csak a pályázat utolsó határidejéig él, azt követően törlésre kerül).

A pályázaton bárki indulhat, aki megfelel a lejjebb kiírt elvárásoknak. A pályázó a velünk való kommunikáció alatt (levelezés, szerződéskötés) a valódi nevét kell használja, ám a kötetbe való bekerülés esetén természetesen használhat írói álnevet.

A beküldendő verssel szemben támasztott követelmények:

- Csakis a szerző saját verse lehet
- Csak olyan vers lehet, amelyet még nem publikált a szerző sehol, sem nyomtatott, sem elektronikus formában.
- A vers nem lehet hosszabb 65 sorosnál (a versszakok közti szünet egy sornak számít, és egy sor maximum 60 karakterből állhat)
- Elfogadunk úgynevezett szadad verset is, amelyben nincs szabályos ritmus- vagy rímrendszer.
- A vers címe nem lehet „Létvágytalanság”, illetve nem is tartalmazhatja ezt a szót semmilyen ragozott formájában.
- A szerző – amennyiben művét beválogatjuk a kötetbe – a szerződéskötéskor elfogadja, hogy a beküldött verssel kapcsolatos mindennemű szerzői jogáról a megjelenéstől számított 3 éven belül lemond a Marsbook Kiadó javára.
- A vers nem tartalmazhat tiltott tartalmakat (gyermekpornográfia, közösség elleni izgatás stb.), illetve konkrét pártpolitikai állásfoglalást, véleményt, propagandát vagy utalást.
- A verset .doc vagy .docx Word formátumban kell mellékelni a jelentkező e-mail-ben. Más formátumú dokumentumot nem nyitunk meg.

A szerzővel szemben támasztott követelmények:

- Nagykorúság
- Magyar állampolgárság

Határidők (a kezdés előtt vagy utolsó határidő után érkező pályázatokat figyelmen kívül hagyjuk):

A verspályázat kezdése: 2022. 07. 11

Utolsó beküldési határidő: 2022. 09. 30 (éjfél)

Az elbírálás menete:

- Első körben a kiadó munkatársai szűrik a verseket. Azok, amelyek nem felelnek meg a követelményeknek (túl hosszúak stb. – lásd fent) már itt kirostáljuk. Erről folyamatosan tájékoztatjuk az olvasóinkat ezen a felületünkön, a poszt alján. Itt nem nézzük a formai vagy helyesírási hibákat.
- Az utolsó beküldési határidőt követően a verseket újra átnézzük, és kiválogatjuk azokat, amelyeket alkalmasnak gondolunk arra, hogy megjelenjenek a „Létvágytalanság” című verseskötetünkben. A lap alján található tájékoztató majd ezt is kijelzi.

- A bent maradó versek szerzőit értesítjük, és kiküldjük számukra a szerződésünket. Ennek elfogadására és visszaküldésére egy hét áll majd a rendelkezésükre. Ennek módjáról a kiküldött levélben tájékoztatunk minden érintettet.
- A kiadó által legjobbnak tartott 5 verset szavazásra bocsátjuk – a szerződések visszaérkezése után –, és közülük közönségszavazással választjuk ki a legjobbat.

A díjazásról:

- A kiadó és a közönség által legjobbnak ítélt vers kerül a kiadvány legelső helyére, amit véletlenszerű sorrendben követ majd a többi vers, amely bekerült a kötetbe.
- A „legjobb" vers szerzője térítésmentesen (postai díj nélkül) kap egy példányt a „Létvágytalanság" puha kötéses változatából.
- A kötetbe kerülő MINDEN szerző kap egy 20%-os, a Marsbook Kiadó webshopjában egyszeri alkalommal szabadon felhasználható vásárlási kupont, amely a termékek árából ad kedvezményt.

Kiegészítés:

- A versgyűjteményt csak kellő számú és minőségű beadvány esetén készítjük el. Ennek a minimummennyiségnek a meglétéről itt is, és a közösségi médiában is számot adunk majd. Amennyiben nem gyűlik össze kellő számú olyan pályázó, akinek a versét megjelentetnénk, akkor e-book formátumban jelentetjük meg a kiadványt.
- **Részvételi díj NINCS!**
- A versek helyesírását javítani fogjuk, amennyiben szükséges. Ennek nincs külön díja.

Jelentkezés:

A forrásban megjelölt honlapon keresztül.

Forrás: http://www.marsbook.hu/index.php?post=cikk_2022_vers_letvagytalansag

Illyés Gyula 120 – Irodalmi Pályázat

„Játszunk
szavainkkal és életünkkel,
mert, jaj, csak az vagyunk, aminek látszunk."

Illyés Gyula: A költő felel

A Tolna Megyei Illyés Gyula Könyvtár Irodalmi pályázatot hirdet Illyés Gyula-120 alkalmából

Kik jelentkezhetnek a pályázatra?

Bárki, aki magyar nyelven ír verset, novellát, esszét, mesét vagy kisregényt.

A pályázók köre: A pályázaton való indulásnak életkori és földrajzi megkötése nincs, egyaránt indulhat már befutott író és akár szárnyait próbálgató amatőr. Külön kategóriák nincsenek. A pályázatra eddig még meg NEM jelent (az online megjelenés is számít), alkotásokat várunk.

A vers, novella, esszé, mese, regényrészlet témája szabadon választott, de a zsűri előnyben részesíti, ha a mű kapcsolódik az alábbi témák valamelyikéhez:

- Illyés Gyula
- Könyvtár
- Szekszárd
- Tudásközpont
- Tolna megye

Nevezési díj: nincs

Formai követelmények:

- Méret: A/4 oldal
- Betűtípus: Times New Roman, Betűnagyság: 12-es, Sortávolság: 1,5
- Vers esetén maximum 3 alkotás küldhető be, 1 A/4-es oldal/30 sor maximum
- Novella, esszé, regényrészlet és mese esetén maximum 2 mű, 4 A/4-es oldal a fenti formai követelményekkel
- A tárgyrovatba kérjük beírni: Vers, novella, esszé, regényrészlet vagy mese
- A Tolna Megyei Illyés Gyula Könyvtár a változtatás jogát fenntartja!

A pályázat menete:

A pályázatra kizárólag a következő e-mail-címen lehet jelentkezni: adicsozsolt@gmail.com jelige, életkor és elérhetőség megadásával. A pályázatok a megadott jeligével kerülnek a zsűri elé.

A pályázatból történő kizárással jár, ha a beadott pályamunka

- a terjedelmi korlátoknak nem felel meg
- erőszakos, illetve pornográf megfogalmazásokat tartalmaz
- a pályázati határidőre nem érkezett meg
- nem erre a pályázatra készült és/vagy már részt vett más pályázaton
- a pályázó nem felel meg a jelen pályázati felhívásban szereplő bármely feltételnek

Díjazás:

A nyertes pályaművek neves előadóművészek tolmácsolásában hangzanak el 2022. november 2-án, az Illyés Gyula 120. születésnapja alkalmából tartandó rendezvényen, valamint 2023-ban a Tudásközpont megnyitó ünnepségén is. Amennyiben a vírushelyzet és a jogszabályok lehetővé teszik, akkor személyes jelenléttel, egyébként online közvetítés formájában. A díjazott alkotásokat megjelentetjük elektronikus formában a könyvtár honlapján és a közösségi média felületein.

Beküldési határidő: 2022. október 15. éjfél

Eredményhirdetés: 2022. november 02.

Az elbírálás menete:

A beadott pályaműveket a kiírók képviselőiből álló zsűri bírálja el.

Dicső Zsolt, költő, nyugalmazott könyvtáros
Csötönyi László, tanár
Gacsályi József, költő, nyugalmazott könyvtáros, tanár
Ódor János, múzeumigazgató, régész, főmuzeológus
Mészáros Ferenc, szerkesztő

A zsűri nem köteles indokolni a döntését, az ellen fellebbezésnek helye nincs.

Egyéb feltételek és információk:

A pályamű beadásával a szerző anyagi ellentételezés nélkül kifejezetten hozzájárul, hogy amennyiben bármelyik írása döntőbe jut, úgy azt a Tolna Megyei Illyés Gyula Könyvtár az erről szóló döntés kihirdetésétől számított hároméves időtartamon belül kizárólagos jelleggel, korlátozás nélkül felhasználhatja, könyvben vagy bármilyen

egyéb kiadványban, adathordozón, plakáthelyen, hirdetőeszközön vagy egyéb felületen, szabadon kiadhatja, forgalomba hozhatja, illetve megjelentetheti.

https://www.facebook.com/IGYUK/
http://www.igyuk.hu/

Forrás: www.igyuk.hu/2022/04/11/illyes-gyula-120-irodalmi-palyazat-2

Túlélhetjük-e a technikát? Neumann János és a jövő

Neumann 120 alkotói pályázat sci-fi íróknak és diákoknak

A Neumann János Számítógép-tudományi Társaság (NJSZT) a Galaktika magazin szerkesztőségével közösen pályázatot hirdet Neumann János születésének 2023. évi 120. évfordulója tiszteletére a magyar géniusz életműve előtt tisztelgő, életművét és hatását fiktív, szépirodalmi köntösben bemutató, a tudományos-fantasztikus tematikába illeszkedő művek megírására.

A pályázat illeszkedik a 2023-as Neumann emlékév eseményei sorába, így az alkotások ezen esemény kapcsán is széles nyilvánosságot kaphatnak, sajtómegjelenésekben, konferenciákhoz, vándorkiállításokhoz kapcsolódó felolvasóesteken, rendezvényeken.

A Túlélhetjük-e a technikát? Neumann János és a jövő pályázatra alkotóművészek korcsoportban beérkező művek zsűri által kiválasztott legjobb munkáit a Neumann Társaság dedikált online felületein jelenteti meg és a Galaktika magazin nyomtatásban is közli. A diákpályázat nyerteseinek műveit a Neumann Társaság közli online felületein.

A pályázat célja:

Neumann János (John von Neumann) matematikai életművével számos tudományterületre – informatika, atomfizika, játékelmélet, közgazdaságtan, numerikus meteorológia – nagy hatást gyakorolt. Sokan a 20. század legfontosabb, jövőformáló tudósának tartják. A modern számítógépek működési elveinek leírása miatt a magyar közgondolkodás „a számítógép atyjának" tartja – és ismeretes, hogy a „Marslakóknak" nevezett amerikai magyar tudósok egyike volt.

Kreatív pályázatunk célja, hogy életszerűbben, frissebben mutassuk be és hozzuk „emberközelbe" örök kortársunkat, Neumann Jánost az utókornak. Olyan műveket várunk, amelyek szereplője vagy a szereplők, a szituáció inspirálója Neumann.

Néhány témaötlet a szerzőknek:

- **Neumann János, mint időutazó.** Mivel foglalkozna Neumann János, ha nem halt volna meg 1957-ben – illetve ha napjainkba vagy a jövőbe „utazna"? A mesterséges intelligencia kihívásai. Az időjárásszabályozás és a klímaváltozás. Közismert cikkét idézve: „Túlélhetjük-e a technikát?" („Can we survive technology?")
- **Sci-fi események Neumann életében.** Sci-fi novellába illő cselekményszál bemutatása Neumann János életéből és korából.
- **Neumann-hatás.** Neumann János egy művének, kutatásának megjelenése bármilyen, tetszőleges fantasztikus történetben, sci-fi környezetben.

Idézzük S. Sárdi Margit meghatározását a sci-fi irodalomról:

A tudományos-fantasztikus irodalom az elbeszélő szépprózának az az ága, amely ma még nem létező vagy föl nem ismert problémákkal foglalkozik, s azokra racionális megoldást kínál, vagy fordítva, létező, fölismert problémákkal foglalkozik, s azokra nem létező, de racionális megoldást kínál.

Neumann Jánosról itt lehet még többet megtudni: Neumann János életrajza

Híres cikke angol nyelven itt olvasható el: Can We Survive Technology? (uchicago.edu)

Pályázni lehet:

A pályázó által írt, **minimum 3000, maximum 10000 leütéses** sci-fi novellával.

Pályázók köre:

- alkotóművészek (profi/felnőtt korcsoport)
- középiskolás tanulók

Pályázók díjazása:

- Alkotóművész (profi/felnőtt) korcsoportban: publikációs lehetőség a Galaktika magazinban.
- Mindkét korcsoportban: publikációs lehetőség a Neumann Társaság dedikált online felületein.
- Mindkét korcsoportban: 100 ezer forint értékű díj, eszköz a legjobb munkáknak a zsűri által meghatározott megoszlásban
- Mindkét korcsoportban: az első három helyezett egy-egy egyszeri 50%-os vásárlási kedvezményt nyújtó kupont kap a Galaktikabolt.hu-n.

A pályamű:

A pályázaton egy alkotó maximum 1 alkotással indulhat, amely a pályázat céljára készült vagy korábban készült, de a Neumann János iránti tisztelgés megjelenik benne.

A pályázathoz csatolandó: a pályázó aláírásával hitelesített szakmai önéletrajz maximum 2 oldal terjedelemben, további adatok: név, születési hely és idő, lakcím, e-mail cím, telefonszám, pályamunka címe.

Az alkotások beküldésének határideje digitális formában: 2022. december 5. 24 óra

Kérjük a fájlnevet a minta szerint megadni:
Családnév_keresztnév_alkotás címe.docx
Beküldési e-mail cím: **neumann120@njszt.hu**
A tárgy rovatban, kérjük, minden esetben jelezzék: **„Neumann120 sci-fi pályázat"**

A pályázat elbírálása:

A beérkezett pályaműveket a Neumann Társaság és a Galaktika szerkesztősége által felkért szakmai zsűri bírálja el és tesz javaslatot a bemutatásra kerülő művekről.

A zsűri tagjai:

Dr. Mund Katalin, a Galaktika főszerkesztője
Németh Attila, a Galaktika irodalmi szerkesztője
Nemere István író
S. Sárdi Margit irodalomtörténész, a Magyar Scifitörténeti Társaság elnöke
Alföldi István, a Neumann Társaság korábbi igazgatója, a Galaktika tanácsadó testület tagja
Képes Gábor író, a Neumann Társaság marketingigazgatója

Forrás: njszt.hu/hu/news/2022-05-19/tulelhetjuk-e-technikat-neumann-janos-es-jovo

Koncz Mars János

Borkóstoló

1.

– A jó bornak nem kell cégér!

– De nem ám! – kacsintottak össze az asztalnál ülők.

A pogácsás tálakkal és félig töltött vagy kiürült borospoharakkal teli faasztaltól gyönyörű kilátásban gyönyörködhettek az iddogálók, bár már egy ideje eljutottak a borkóstolás azon stádiumába, amikor a táj cseppet sem izgatta őket.

A poros földúttól lépcsősoron jutottak fel idáig, a Rezeda-pincéhez. Többen azt is bánták, hogy egyáltalán elindultak a kátyúkkal teli földúton, mivel az alacsonyabb építésű autók alja többször is leért idefelé jövet. De illett kiautózni ide, hiszen Zoli bácsi csak egyszer hetvenéves, és kár lett volna megsérteni a távolmaradással. Többen ajánlották a flancos Balaton-parti helyeket, ám az öreg ragaszkodott ehhez a gazos, üres telkekkel, elhanyagolt pincékkel körülvett ingatlanhoz, ami az övé vagy valamelyik régi ivócimborájáé lehetett. Megvonták tehát a vállukat és bevállalva, hogy az ivászat másnapján a karosszériás kezébe kell adni járgányaikat, felmásztak ide. Tudták, hogy az öreg könnyen legénykedik, hiszen spéci, magas építésű terepjáróval járta a vidéket.

A kopott, borfoltos asztal körül ülők egyike sem csepeli vasmunkásként szerezte a vagyonát: részegedett itt bankár, pénzügyi szoftvergyártó, ilyen-olyan szürkegazdasági ágazatokban érdekelt csúcsvállalkozó csakúgy, mint politikus vagy zöldségeskirály. A poros úton félreállt járművek sem alsó kategóriás kis családi autók, hanem jobbára Mercedes terepjárók, négykerék-meghajtású csúcsgépek, de legalább A8-as Audik voltak. Kivéve az öreg Zoli csupakerék, ütött-kopott, beazonosíthatatlan járgányát, amiről azt sem tudták elképzelni, miként vehet részt a városi forgalomban. Sejtették persze, hogy a nagy tó körül az összes rendőr ismeri, így nem is igen állítja meg, távolabb pedig talán sosem járt.

– Ezt kóstoljátok meg! – Zoli egy újabb kancsó bort rakott eléjük.

– Újabb olaszrizling?

– Egy frászt! Ezt nem találjátok ki.

Egyszerre csattant fel a sok vörös képű borissza, hisz mind tévedhetetlen borszakértőnek képzelte magát. A jómód egy bizonyos fokára érve elvész a szakértelem tisztelete, és helyébe lép a pénzalapú sznobizmus. Borivók szintjén ez magyarul annyit tesz, hogy aki drágább bort vedel, az nagyobb értője a nedűknek.

Zoli ismerte őket. Ő szerzett engedélyeket a vitorlásaiknak, ő juttatta VIP belépőkhöz őket, világi haverjaként hívta fel bármelyik szerviz tulajdonosát, ahol Harley Davidsonokat javítottak. A balatoni önjelölt elit szürke eminenciásaként ő mindenkit ismert.

Akik most itt üldögéltek motoros bőrkabátban feszengve, ötvenen túl, mint valami lázadó huszonévesek vagy túlöltözve, sportzakóban, mind-mind a kivételezettekhez akartak tartozni. Ezt minden rezdülésükkel, minden gesztusukkal a világ tudtára kívánták hozni. A drága Rolexeik, az indokolatlan köbcentis terepjáróik – mivel legtöbbjük sohasem hagyta el a biztonságos aszfaltot –, a tavon ringatózó vitorlásaik, a luxuskurváik egy életeszmény földi leképzéseiként anyagiasultak körülöttük és mindenkitől elvárták, hogy ezért minden pillanatban csodálja őket. Zoli azonban átlátott rajtuk. Kicsinyes gondolkodásukat elfedni vágyó kivagyiságuk és a pénzzel megvásárolható elismerések fellengzős felhánytorgatása rá nem hatott. Nem hitte el, hogy bármelyikük is valóban több lenne túlsúlyos magamutogatásnál. Ahogy egymás szavába vágva, egymáson túllicitálva igyekeztek bizonygatni azt, hogy ki melyik évjáratot ismeri legjobban, kinek melyik híres borosgazda a legjobb cimborája, egyetlen odavetett szóval megakasztotta:

– Frászkarikát!

Csend lett. Olyan csend, hogy hallották, ahogy az öreg takarítónő a közeli Szűz Mária-kápolna tövében porolja a lábtörlőket vagy a futószőnyegeket. Pedig a kápolna lehetett vagy fél kilométerre. Az asztal körül ülő emberek mind a vezetőrétegből verbuválódtak, nemigen szoktak hozzá, hogy nyersen meghazudtolják őket. Főleg nem egy ilyen Zoli bácsi-féle, akit bár mindannyian tiszteltek, becsültek, de mégiscsak egy… egyszerű… igazából nem is tudták mi. Valahogy sohasem derült ki, mit is csinál a cserzett arcú vén róka. Egyszerűen mindig minden szál hozzá vezetett.

Letette az asztalra az alkohollal teli kancsót, és csípőre tette a kezét:

– Így ránézésre nyilván nem. De ha isztok belőle, akkor sem.

Értetlenül összenéztek. Hogy lehet ekkora hülyeséget állítani? Hiszen épp az öreggel vedelték végig számtalanszor a Badacsony legjobb fehérborait: a Rózsakövet, a Zeuszt, megannyi Rizlinget, sok-sok liter drága jégbort. Meghibbant talán öregségére, épp a hetvenedik születésnapjára?

– Zoli bácsi, ne mondj ilyet! Főleg így, a fiúk előtt ne – emelkedett szólásra a legnagyobb darab férfi a csapatban. Kigombolt motoros bőrkabátja alól kidomborodó jókora hasa, a kabát jobb mellén díszelgő „South Hungary Chapter" felvarró és az őszes körszakáll jelezte, hogy ő a legerősebb kakas a szemétdombon.

Az ősz öreg nyíltan belevigyorgott az arcába. Mintha nem feleakkora, ösztövér emberkeként, hanem valami buldózer-méretű ketrecharcosként állt volna előtte. Szó nélkül levett egy tiszta poharat a mögötte álló polcról és lecsapta az asztalra. Finoman, mégis határozottan, éppen

olyan erővel, hogy ne repedjen meg a vékony üvegtalp, ám kellően csattanjon. Még mindig szótlanul üldögélt mindenki, csak az asztal végén hallatszott, ahogy az egyik helyi politikus buta nője súgva kérdi, hogy „most mi van". Nem a neje volt, hisz a nagysága – okos, környékbeli jogásznő – egyrészt pontosan értette volna a gesztus jelentését, másrészt otthon dolgozott, amíg a férje a kecskeméti Fáklyás Pincében felszedett nyakigláb buta ribanccal hetyegett itt kint, hat-hét kilométerre a Balaton partjától. „Vicces" – gondolta a poharat csapkodó öregfiú odapillantva –, „hogy a kis politikus barátunk még csak nem is motor-buzi vén hülye, és pont ő csípte fel ezt a dekoratív buta libát a Fáklyásban!"

Mindenki érezte, hogy meg kellene szólalni, de hamarjában senki sem tudott. Mit akar Zoli bácsi?

– Kiscsibéim! – Az öreg minden lében kanál gyakran nevezte így az ivótársaságot. – Én pontosan tudom, hogy egyikőtök sem ért a borokhoz… te sem. Ülj le! – pillantott a nagydarabra, aki visszazuttyant a padra.

A pince bejáratától balra kis nyári konyha húzódott, ahonnan ínycsiklandozó illatok úsztak elő. Mivel már túljutottak az aperitifen, sőt több kancsónyi száraz bort szétosztottak egymás közt, az illatokat megérezve többek gyomra megkordult. Nem tudták, ki főzhet, mivel Zoli bá' nem mutatta be a gazdát, sem a feleségét vagy pereputytyát. Sőt! Kifejezetten megkért mindenkit, hogy ne menjenek hátra, mert a segédgazda kiváló borász ugyan, ám mértéktelenül antiszociális.

– Van egy felajánlásom – emelte fel Zoli a mutatóujját.

– Halljuk, halljuk! – kocogtatta meg a jobbján ülő fiatalabb férfi a poharát egy villával, amivel jópofáskodni szeretett volna, ám az öreg szigorúan összevont szemöldökére pillantva inkább abbahagyta a kocogtatást. A jópofáskodás az embereknél olyan díszes pávatoll, mint amit a kacsa tapaszt a hátsó feléhez, hogy másnak tűnjön, ne ostoba baromfinak.

– Van egy felajánlásom – kezdett bele újra az öreg. – Bár inkább fogadásnak nevezném. Azt állítja itt bárki is, hogy ért a borokhoz? Én meg azt állítom, hogy semmihez sem értetek, nemhogy a borokhoz. Jókor voltatok jó helyen, így lett belőletek valaki. Ennyi! Ezzel semmi gond nincs, mindenki így gazdagszik meg. Nem elég felfele nyalni, lefele taposni, szerencse is kell. De nem erre akartam kitérni.

A körben ülők feje kezdett olyan színt ölteni, mint a főtt rák, és ebben a pillanatban nem lehetett eldönteni, hogy ezt a délutáni napmeleg, az elfogyasztott bormennyiség vagy a felpaprikázott önérzet okozza.

– Amikor idejöttetek, körülnéztetek? Láttátok ezt a pincét? Voltatok bent? És a mellette álló présházat?

Néhányan bólintottak, ám a többség csak a fejét rázta.

– Sejtettem. Akkor mielőtt továbbmondanám, nézzetek körül! Mindenki megitta a borát? Ám igyunk egyet, mielőtt körbemutogatok mindent, és elmesélem a fogadás lényegét. – Az előbb letromfolt, bőrkabátos főnök felé fordult és rákacsintott. – Előtte tét nélkül akarod tesztelni magad?

Körben felnevettek, némileg oldotta a feszültséget a befejező gesztus, ám mindenki érezte, hogy itt valami nagy dolog készül. A South Hungary Chapter-esen látszott, hogy még mindig benne van a megbántódás tüskéje, de azért odatolta az üres poharát az öreg elé, aki töltött abba is és a korábban elővett tiszta pohárba is. Mindketten felemelték a borospoharukat:

– A barátságra, Zoli bácsi!

– A barátságra! – egyezett bele a cserzett arcú vénség.

Koccintottak, majd mindketten beleittak a nedűbe. A nagydarab finoman ízlelgette a nyelvével, nem nyelte le azonnal. Elmerengve tartotta a szájában pár pillanatig. Persze nem köpte ki, mint a hivatásos borkóstolók. Annyira azért nem volt sznob.

– Na? – kérdezte az öreg. Ő teljes természetességgel lehajtotta a sajátját.

– Bakator? – mondta a körszakállas végre lenyelve az első kortyot, majd felemelte szabad kezét, hogy várjanak, és újabbat kortyolt a poharából. Ezt is ízlelgette kicsit, miközben újra akkora lett a csend, hogy mocorogni sem mert senki a padokon. – Bakator! Ha jól sejtem, kétezertizenhármas.

Minden szem a születésnaposra szegeződött, aki kivárva két-három másodpercet, bólintott. Ujjongani kezdtek körben az italozók. Bár még nem volt tétje a dolognak és nem is sejtették, mit akar fogadásként felajánlani az öreg Zoli, de annak örültek, hogy Roland jól tippelt. Kicsit úgy érezték, hogy a saját becsületüket is megvédte a társuk. Mégsem olyan semmirekellő, semmihez sem értő banda ők!

– Tizenkettes, nem tizenhármas, de ez nem is tétje a fogadásnak. A tizenhármas esztendő kiváló volt a fehérborokra itt a Badacsony környékén. Ez picit savankásabb. De, ha tétre ment volna, akkor nyersz, Roland. – Elismerően biccentett a fejével. – Na, akkor gyertek, megmutatom a birtokot!

2.

A születésnapos először felvezette őket a pince fölé épült épületbe, amiről eddig még csak nem is sejtették, hogy jó része a hegyoldalba süllyesztve folytatódik. Egyszerűen nem hittek a szemüknek: tágas vendégfogadórész, öreg, de kiválóan karbantartott bútorokkal, több szoba berendezve high-tech berendezéssel, hátrébb, a domboldal gyomrában hatalmas medence valamiképp a kinti napfénnyel megvilágítva. (Talán üvegszálas fényátvitellel? Ki tudja?)

A tetőtérre oldalt vezető lépcsősoron jutottak fel. Amikor mindannyian felértek, az idegenvezetőjük megnyomott valami rejtett kart vagy kapcsolót, mire a tetőszerkezet közel fele elcsúszott két oldalra, megnyitva a kilátást a Balaton világosan szürkéskék sávja és balra a Badacsony tömbje felé. Azta' mindenit! – szakadt ki többekből, pedig az itt jelenlévők számára a luxussal való hivalkodás nem volt idegen terep; gyakorlatilag a lételemükként élték meg nap nap után.

– Ez döbbenetes, Zoli bácsi! Nem is hittem volna, amikor felmásztunk ide, hogy itt ilyen kincses doboz bújik meg. – Roland őszinte elismeréssel nézett körbe.

– Pedig a lényeget még nem láttátok!

Elhagyva az emeletet, és visszatérve a nagy lugas alá mindenki ivott egyet, majd továbbindultak felfedezni a létesítményt. Össznépileg bezúdultak a pince főbejáratán, aztán le az ősöregnek tűnő lépcsősoron, miután vezetőjük kinyitotta a finoman megmunkált rácsajtót. Odalent végtelenbe vesző, ívelt tetejű, szép penészes borospince tárult a szemük elé, amikor Zoli bácsi felkattintotta a villanyt. Kétoldalt a bakra állított hordók sora között egészen keskeny hely maradt járóútként. Arra számítottak, hogy az első pohárral a hordók mellett fogyasztanak majd, ahogy ez ilyenkor szokásszámba ment, de nem így történt.

Oldalt egy dongaboltozatú tálalóba invitálta mindannyiukat, ami akkora volt, hogy az egész csapat kényelmesen elfért, le tudott ülni. A fények felkapcsolásával párhuzamosan beindultak a kínálóhelyiség oldalfalaiba épített infrapanelek is, így a kezdeti borzongás hipp-hopp eltűnt. A falakon feljebb régi, fekete-fehér fotók reprodukciói díszelegtek egyszerű fakeretekben.

Az öreg odalépett az első képhez, ami a hegyoldal alatt elomló tájat ábrázolta: szemben a Badacsony, jóval közelebb kubikosgödrök és valami félkész épület a szőlősorok közt.

– Ezt a fotót ezernyolcszáztizenkilencben készítette egy Louis Daguerre nevű francia egy camera obscura elnevezésű masinával. Júdeai aszfalttal bevont rézlemezre exponálta vagy fél napos kivárással, innen a lugastól. Elég elmosódott, de a Badacsony felismerhető. Az építkezés itt – bökött ujjával az épülő valamire – az Esső-pince. Gondolom, ismeritek.

Látta, hogy körben tátva maradtak a szájak és azt is, hogy van, aki kérdezni szeretne, de rendületlenül folytatta a következő képhez lépve:

– Erről nem tudjuk egészen pontosan, hogy mikor készült, mert a készítője többször is járt itt az idők folyamán, ám itt is látszik egy építkezés, még ha picit távolabbról is, mint az előző. Ez a Szűz Mária-kápolna. Annyit tudni, hogy a Sólyomiak ezernyolcszázhatvanhétben kértek és kaptak engedélyt arra, hogy a kúriájukhoz közeli területen megépíthessék, szóval olyan ezernyolcszázhetven körül készülhetett a fotó. Ezt is egy francia készítette, de már az André Disdéri-féle kollódiumos nedves eljárásos, üveglemezes technikával.

A vendégei nem is sejtették, hogy Zoli bácsi ilyeneket tudhat. Sosem beszélt arról, hogy érdekelné a történelem vagy a fototechnika. Persze, úgy általában nem nagyon beszélt magáról; hallgatag, titokzatos embernek tartották még úgy is, hogy mindenkivel jó kapcsolatot ápolt. Többen is elismerően bólogattak. Folytatta tehát, a fejük felett átmutatva a szemközti falfelületre:

– Itt pedig ugyanezen fotográfusok fotója a mi kis pincénkről!

A fotók stílusa, felbontása és kivitelezési gyengesége valóban egyértelműen párba állította az átellenes képeket, ám így már káprázatosnak tűnt, hogy ezen ősöreg képek ezt a pincét ábrázolják, ahol ők most épp üldögélnek. Pedig vitathatatlan volt. A pince körüli épületegyüttesnek még híre-hamva sem látszott, ám a főbejárat felismerhetően ásítozott mindkét reprodukción.

– Ez hogy lehet? – csúszott ki valaki száján.

– Egyszerű! – mosolyodott el az öreg. – Ez talán a legrégebbi pince a környéken. – Elhallgatott, némi hatásszünetet tartva, majd befejezte. – És az enyém.

Meglepett moraj futott végig a vendégeken. Láthatóan fel sem tételezték, hogy ez a luxus borház a mindig lazán viselkedő, de állandóan némileg ütött-kopottnak ható, mai nap hetven esztendős férfié. Zoli bácsit inkább valami gondnoknak hitték, aki rendben tartja a portát és aki annyira bizalmasa a tulajdonosnak, hogy az átengedi egy-egy napra az épületet neki, amíg vendégül láthatja a baráti körét. Hitték is, nem is a kijelentést, ám az öreg erre készülhetett, mert a helyiség végében álló szekrényhez lépett, és kihúzva annak fiókját két mappát vett elő, amiből az egyiket letette Roland elé:

– A birtoklevelek és tulajdoni lapok.

– De Zoli bácsi! Erre nincs szükség! Elhisszük neked.

– Nem! Ez fontos a fogadás szempontjából! De ne itt beszéljük meg, menjünk vissza a lugasba.

Visszatérve a kültéri asztalhoz, az öreg megkérte a csapatból az egyik jogászi titulussal rendelkező vendéget, hogy telepedjen Roland mellé, és együtt nézzék át az iratokat. A középkorú férfi eleget is tett a kérésnek, és pár percnyi silabizálás után bólintott, majd kijelentette:

– Kétségtelen, Zoli bácsi. Ez az egész vitathatatlanul a tiéd. Gratulálni tudok csak hozzá.

– Köszönöm, barátom! Tehát most már tudjátok, hogy nem beszélek a levegőbe. Kérlek, nézd meg ezt is! – Az eddig a kezében tartott másik mappát is letette eléjük. – Ez kicsit vaskosabb, de a végén van a lényeg.

A jogász kinyitotta és belepillantott. A birtok értékbecslése feküdt előtte, amit egy nagyon jó nevű tapolcai ügyvéd készített két további szakember közreműködésével. A szaktekintélyek nevére pillantva a jogtudor elismerően hümmögött. Az értékbecslést készítők neve igen jól csengett szakmai berkekben, és garanciát is jelentett a pontosságra. Átlapozta az oldalanként szignózott dokumentumot, majd az utolsó lapoknál picit elidőzve újra bólintott. Körbepillantva a várakozással teli arcokon kijelentette:

– Az értékbecslés a múlt hónap végén készült. Teljesen hivatalos okirat. A számításokat és a referenciákat nem olvastam végig, de ezek az emberek, akik aláírták, nem szoktak a levegőbe beszélni. Ez az egész, amit az előbb megnéztünk, a hozzá tartozó szőlőkkel napi áron háromszázhatvankétmillió forintra van felértékelve. – Újra a mellette álló idős férfihez fordult. – Ismételten csak gratulálni tudok, Zoli bátyám. Bevallom férfiasan, nem gondoltam, hogy ilyen tehetős ember vagy.

Ültek persze többen is olyanok az asztalnál, akik ennél drágább házzal, ingatlannal vagy bankbetéttel rendelkeztek, ám egy borház az mégiscsak egy borház. Feltételezhető, hogy akinek egy több mint háromszázhatvanmilliót érő borháza van a Szilos déli lejtőjén, annak úgy általában sincsenek napi kenyérgondjai.

– Térjünk tehát vissza arra, hogy mennyire értetek a borokhoz! Fogadást ajánlok. Kihozok egy kancsó bort. Előtte odabent felírom, milyen bor, milyen évjárat. Aki állja a fogadást, és az általam megjelölt értékét teszi fel a birtokom ellenében, az kóstol egyet, majd felírja egy lapra és beteszi egy borítékba a válaszát. Ha eltalálja, itt azonnal

a nevére írom az egészet, ha nem, elúszik, amit feltett tétként.

– Zoli bátyám! Ne őrülj meg! – kezdte a jogász, de az öreg leintette:

– Te leszel a tanúm. Először is kijelented itt a többiek előtt, hogy józan vagyok és hogy ítélőképességem birtokában állok? – Egy cetlit nyomott a másik kezébe, amire a személyi adatait firkantotta fel.

A vékony arcú férfi elsápadt kicsit ültében, de nem térhetett ki ezen nem mindennapi megtiszteltetés elől. Felállt tehát, végigmérte a születésnapost, majd váratlan komolysággal kimondta:

– A jelenlévők, mint tanúk előtt kijelentem, hogy Zoli bácsi, azaz Kolonics Zoltán, született… – A cetliről olvasta fel az öreg anyjának nevét és egyéb beazonosításra alkalmas adatait. – Szellemi- és ítélőképessége teljes tudatában van.

Újabb nyomtatott papírlapok kerültek elő, ahol ugyanezek leírva is szerepeltek, több példányban. A házigazda ragaszkodott hozzá, hogy többen is szignózzák, aláírják, majd félretette őket.

– Nos! Nem vagyok sem őrült, sem részeg. Egyszerűen nincs égetően szükségem erre a birtokra és úgy hiszem, nekem annyit megér, hogy a tét nagyságával bizonyítsam, mennyire értéktelen a legtöbbetek.

Roland feje épp olyan vörös lett, mint korábban, de csak nyelt egyet. Ugyanígy tettek a többiek is. Zoli bácsi kigombolta az ingét és a melegre való tekintettel feltűrte az ingujját, majd folytatta:

– Nos, ki mer kiállni a szakértelme mellett?

A legtöbben csak hümmögtek, maguk elé néztek, mások a mellettük ülőnek mondtak súgva valamit.

– Nos? Senki? Te Roland?

– Zoli bácsi! Nekem nincs olyasmim, amit feltehetnék ilyen értékben, bármennyire is díjazom a virtusodat.

– De van. Mindenkinek van olyan értéke, amit elfogadok. Persze csak attól, aki eléggé hisz önmagában, a tudásában és van vér is a pucájában! Akinek igazi bikatöke van! Neked például van egy Mercedesed. Azt elfogadom cserealapnak a fogadáshoz.

Olyan sutyorgás indult be, mint egy leánykollégium folyosóján, amikor kiderül az új tanárról, hogy jóvágású, széles vállú és nőtlen. Mindenki ismerte Roland limitált szériás, két és fél tonnás Mercedesét; hallottak róla eleget, látták is többen. Mercedes-Maybach S63 modell, 640 lóerő, 3,4 másodperc alatt gyorsul százra. Azt is tudta jóformán mindenki, hogy nagyjából ötvenöt millió forint körüli összeget kóstálhatott.

Roland láthatóan agyvérzés közeli állapotba került. Szinte habzott a szája. Valaki a többiek közül békülékeny hangon megszólalt, hogy ugyan, gyerekek, ne hülyéskedjetek, de a bőrkabátos férfi azonnal rámordult:

– Fogd be a pofádat, Tibike! Ha nem bírod a feszültséget, menj haza!

Tibike – egy hatvanas, jól szituált bankár – teljesen összehúzta magát és legszívesebben elsüllyedt volna. Ezekben a körökben, ahol a társadalom csúcsragadozói gyűltek össze, genetikai hibának számított a józanság, amikor ekkora nyereség lehetősége csillan fel. A nagy értékű autó csillagászati árával is nagyjából hetedét tette ki a birtoknak.

Roland felállt és az asztalra csapott:

– Honnan tudom, hogy nem versz át, Zoli? Honnan tudom, hogy nem írsz valami más fajtát a papírra, csak hogy lenyúld az autómat?

– Mielőtt felnyitjuk a borítékokat, mindenki végigkóstolhatja és elmondhatja, mire tippel anélkül, hogy a te eredményedet ismerné!

A bőrkabátos arca elsötétült és gyanakvó tekintete egy kiéhezett cápáéra emlékeztetett. Egyszerre ült benne mohóság és gyanakvás.

– Ki akar még játszani? – A vendéglátó mosolyogva körülpillantott. – Itt vannak a legnagyobb arcoskodók! Ferikém, Slabesz, Gyurka! Na, senki? Csak Roland tökös gyerek? Gyurka, te sem lépsz?

Az asztal túlsó végén félig elfolyva ült a padra pakolt párnák egyikén György, a befektetéseket támogató informatikai rendszereket gyártó cég feje. Ő is Hells Angelsnek öltözött motoros vagánynak szerette gondolni magát, akárcsak Roland, ám a nagydarab fickóval ellentétben ő inkább egy túlméretezett Puttónak tűnt. Bár a háta mögött nevezték Jabbának vagy Barbapapának is az alkalmazottai. Gyenge arcszőrzete Van Dyke stílust imitált ugyan, de pirospozsgás, puha arca elrontotta a hatást. Izgatottan pillantgatott az ünnepelt felé, de mielőtt megszólalhatott volna, amaz belefojtotta a szót:

– Ha kibúvót keresel, ne tedd! Tőled elfogadom a Harley-det és a katamaránodat. Együtt nem érnek annyit, mint Roland autója, de ezzel nevezhetsz másodikként. Ha Roli eltrafálja, akkor visszakapod és semmi sem történik. Ha Roland bukja, akkor viszont a te tipped jön. Ha nyersz, viszed a birtokot, ha veszted, bukod a holmijaidat. Na?

Az androgün testalkatú puhány szemében ugyanaz a mohóság csillogott, mint Roland cápaszemeiben. Látszott, hogy ő is szívesen rátenné izzadásra hajlamos, puha mancsát a potyabirtokra. Csakúgy, mint a többiek.

Végül négyen vállalták a kockázatot. A lugas alatt olyan forróság lett az izgalomtól, hogy Zoli kénytelen volt sima hideg vizet töltögetni a poharakba vagy szódát. Aki amit kért.

A jogász újabb előre kinyomtatott iratokat kapott az öregtől. Lemondó nyilatkozatokat. Ezeket ki kellett töltenie a fogadók nevére és adataival, illetve két tanúval aláíratni. Majd jöttek a felajánlott tétek lemondó nyilatkozatai, amit Roland, György és a másik kettő remegő kézzel, de egyértelmű elszántsággal írt alá.

A protokoll egyszerűen lett kitalálva. Mind a négyen tippelnek és felírják az ötletüket a jogász által aláírt papírlapra a saját nevükkel együtt. Mind beborítékolják, és odaadják a jogásznak. Ezután tét nélkül az összes jelenlévő tippel, és szintén felírja egy lapra milyen bornak sejti a kancsóban lévőt, hogy ezzel ellenőrizhessék az etalont. A végén a jogász kinyitja a bor nevét és évjáratát tartalmazó borítékot, amit összehasonlít a tét nélküli tippekkel. Ha a tippelők legalább fele azt írta, amit Zoli bácsi állít, akkor elfogadják, hogy valóban olyan bort kóstoltak a fogadásban vagyontárgyaikkal résztvevők.

Innentől még egyszerűbb a dolog. Kinyitják Roland borítékát. Ha eltalálta, megkapja az öreg borásztól a nevére szóló lemondó nyilatkozatot és összetépik az ő autóról szólóját. Ha nem sikerült megtippelnie, akkor fordítva cserélnek gazdát a vagyontárgyak, és nyitják a következő játékos, Gyuri borítékját. Ha valaki elviszi a birtokot, akkor a további lemondó nyilatkozatokat megsemmisítik.

Az értékeiket kockáztatók odaültek az asztalfő köré, a cserzett arcú öreg pedig hátra ment, majd előjött egy míves agyagkancsóval. Letette maga elé az asztalra, és újra kiment a nyári konyhába.

Roland úgy nézett körbe a jelenlévőkön, mint egy vérfarkas a falkáján, és mintha a világ legtermészetesebb dolgát tenné, beledugta az ujját a kancsóba, majd kihúzva lenyalta azt. Elvigyorodott. A másik három ugyanígy tett. Láthatóan nekik is megszületett egy előzetes tipp a fejükben, mert mind elégedetten somolygott. A jogász – aki bár semmiféle hivatalos felhatalmazással nem rendelkezett az ügyben, a jog emberekéntmégis a fogadás tisztasága mellett kellett volna kiállnia – úgy tett, mintha nem látott volna semmit. Ezen senki sem csodálkozott a politikus buta liba nőcskéjén kívül, ám neki ebben a társaságban kuss volt a neve. A többiek még így sem érezték igazán maguk közül valónak a házigazdájukat, hogy immár tudták, vagyonos ember. Nem tartozott a klikkhez, nem volt benne a belső körben, amit maguknak tartottak fenn.

Zoli bácsi előkerült a tiszta poharakkal teli tálcával, amik mellett egy kistányéron különböző sós falatkákat hozott: sajtokat, pirítós kenyeret, ilyesmiket.

– Kezdjétek! – tette le a tálcát.

Mindenki elvett egy poharat az öregen és a jogászon kívül. Zoli először Rolandnak töltött.

A nagydarab férfi óvatosan az ajkához emelte a bort, és belekóstolt. Kis nyelintés után újra ivott. Arca megkeményedett, belenézett a vendéglátója szemébe, és felírta a megoldását a maga papírlapjára. Betette a borítékjába, amire ráírta a nevét és átadta a jogásznak.

György következett. Ő óvatosabban kóstolt. Az arca szinte átalakult, ahogy próbálta az ajka minél nagyobb területén érezni a nedű zamatát. Lenyelte, aztán a maradékba beledugta húsos nyelvének végét. Olybá tűnt a mozdulata, mint valami perverz kulináris előjáték. Visszahúzva a nyelvét ízlelgette a rátapadt alkohol aromáját, majd megitta a maradékot is a poharából, és magabiztosan leírt valamit. Az ő borítékja is a jogásznál landolt.

A további két férfi kicsit hosszadalmasabban tipródott, ám mindketten eléggé határozottnak tűntek, amikor végre leírták tippjüket.

Most jöttek a kontrollkóstolók. Mindenki megkapta a borát, felhörpintette, és szó nélkül leírta azt, amit gondolt. Senki nem szólalt meg, de többen elmosolyodtak. Nem is értették, hogy lehet ilyen könnyen elnyerni valaki többmilliós vagyonát.

Ahogy minden tipp a jogászhoz került, először ellenőrizte, hogy a tét nélkül tippelők mennyiben értenek egyet az öreg által borítékolt fajtával. Az évjáratnak nem tulajdonítottak jelentőséget a megbeszéltek szerint. Fél perc alatt összesítette mind, és összevetette az eredményt a házigazdáéval.

– Nos! Az ellenőrzés gyönyörűen sikerült. Három kivétellel mindenki ugyanazt írta. El kell fogadnunk, hogy valóban az van a kancsóban, amit Zoli bácsi állít. Nézzük meg tehát Roland tippjét!

Kinyitotta a borítékot. Elolvasta, majd hangosan megismételte:

– Furmint. Kétezertizennyolcas évjárat.

Pisszenés sem hallatszott. Nem csak Roland tartotta vissza a lélegzetét, hanem mindenki az asztal körül. Ha ebben a pillanatban valaki tüsszentésre vetemedik, garantáltan többen is szívinfarktust kaptak volna. Tudta mindenki, hogy akár így, akár úgy, rengeteg pénz bánja. A jogász a bőrkabátos szemébe nézett:

– Sajnos nem!

– A kurva életbe! – Roland olyat csapott az asztalra, hogy az üres poharak megemelkedtek. Üvölteni kezdett. – Hogyhogy nem Furmint? Ezer közül megismerem!

– Lehet – jegyezte meg a ráncos arcú házigazda –, de lehet, hogy ez az ezeregyedik volt!

A hatalmas férfi felpattant az asztaltól, és mint egy durcás kisgyerek, belerúgott a lugas mellett álldogáló lavórtartóba, ami csörömpölve felborult. Tett pár lépést, és tehetetlenül a levegőbe bokszolt, majd hátat fordítva a többieknek, leült a fűre. A jogász széttépte a nevére szóló lemondónyilatkozatot, az autójáról szólót pedig behelyezte az előkészített mappába. Folytatta:

– A második tipp Gyurkáé! – Felbontotta és hangosan felolvasta. – Kéknyelű, kettőezertizennyolcas… Sajnos nem!

A kövér férfi lángosképe megnyúlt, mintha valóban nyers tészta lenne. Szeme könnybe lábadt, és félőnek tűnt, hogy mindjárt elsírja magát. Annyira egyértelműnek érezte az ízt, annyira biztosra vette, hogy nyert. Már azon meglepődött, hogy Roland mennyire mellétippelt, hiszen számára a napnál is világosabban érződött ki a testes, karakteres aroma. Egyszerűsége ellenére szerette is ezt a citromszínű borfajtát, bár édesszájúként inkább a belőle készített jégbort, aminek mindig törökmézes, diós ízét érezte. Hitetlenkedve ingatta a fejét. Tőle – testalkata révén – távol állt az agresszív reakció, ám a lelke tombolt. Felháborodott és sírt volna egyszerre, ha nem restelli a dolgot. Próbált jó arcot vágni hozzá:

– Hát! Megpróbáltam, vesztettem. – Hangja kicsit elcsuklott, főleg, amikor a motorját és a vitorlását jelképező iratok a mappába csusszantak Roland Mercedese mellé, illetve a jogász széttépve félretette a nevére szóló lemondónyilatkozatot.

Negyedóra sem telt el és négy megsemmisült, magába roskadt milliomos is gubbasztott a lugas alatt vagy annak környékén. Senki sem tippelt jól, ezért még durvábban hangzott, amikor a jogász felolvasta a helyes választ:

– A jó tipp, amit mindenki más saccolt, a kettőezertizennyolcas olaszrizling!

– Micsoda? Mi van? – kezdett újabb őrjöngésbe Roland. – Ennek semmi köze a kommersz rizlinghez! Nem éreztek ízeket?

Pufók vesztestársa próbálta nyugtatgatni, de rajta is látszott, hogy a halántékán legördülő kövér izzadságcseppeket nem a lassan alábukó délutáni nap okozza. El nem

tudta képzelni, hogy lehet olaszrizling az a bor, amit ő Kéknyelűnek érzett. Hiszen ég és föld a két aroma, egy lapon sem említhető.

– Kóstoljátok meg újra, most, hogy már tudjátok! – invitálta vissza őket a házigazda az asztalhoz és újratöltötte a poharukat.

Mind a négyen beleittak. Mind a négyen a fejüket fogták. Mind a négyük agyában ugyanaz a gondolat robban be: hogy tudtam ezt nem felismerni?

3.

A születésnapi összejövetel másnapján, amikor az előző napi vesztesek iszonyú fejfájással ébredve próbálták túltenni magukat másnaposságukon és hatalmas ráfizetésükön, az öreg Zoli már kora reggel lent intézkedett Tapolcán, hogy átírassa saját nevére a vagyontárgyakat, majd a hivatali helységeket elhagyva egyenesen a helyi hirdetési újsághoz sétált, ahol meg is hirdette mindet. Úgy gondolta, hogy mire megkapja a holmikat, járműveket, már legyen is rá vevője, ezért megkérte az ügyintézőt, hogy az országos lapokba is helyezze el őket.

Reggelit vett magának, majd beülve tragacsnak látszó járgányába, a szőlős felé vette az irányt. Ő könnyedén legyűrte a földutat, sőt a földútról lekanyarodva a domboldalon felkúszva egészen a pincéig tudott autózni. Gyakorlatilag a lugas mellett szállt ki a terepjárószerűségből.

– Itt vagy Sabjejim? – kiáltott be a nyári konyha hátsó fertályába. – Megjöttem, minden rendben van!

– Minden sikerült? – jött elő az apró alak, óvatosan a szőlőlevelek árnyékában maradva.

– Csont nélkül! – idézte vigyorogva a kosárlabdából ismert szakkifejezést az öregarcú férfi. – Szerinted meddig játszhatjuk el ezt újra és újra?

A kis növésű alak a padon ülve lóbálta a lábait és elnézett a messzeségben ragyogó égszínkék tó felé. Elgondolkozott, mielőtt válaszolt volna:

– Még sokáig. Ezek a szerencsétlenek a saját technikai szintjükön sem az álcánkat, sem a trükkjeinket nem képesek észrevenni.

Zoli bácsi rábiccentett. Nem is vitatkozhatott volna valkvalíri társával, hiszen a hallucinogénes bor trükkjét már két évszázada alkalmazták. Az olcsó lőrébe kevert szintetikus drog hatására mindenki olyannak érezte az elfogyasztott ital zamatát, amilyet ő sugallt. Ha úgy akarta, akkor az értéktelen homoki fehérbort a legfinomabb tokaji aszúnak hitte a fogyasztója, de szélsőséges helyzetben akár testes vörösborrá is varázsolódhatott számára. Az emberi önérzet pedig, főleg a gazdagoknál, nem tette lehetővé, hogy olyan kihívások elől félreálljanak, amely óriási profittal kecsegtetett. Pláne, ha biztosak lehettek magukban. Emlékezett, hogy alig bírta visszafojtani a vigyorát, miután a hátsó részből a rejtett kamerákkal végignézték, hogy dugdossák a nyomorultak a praclijukat a borba, és milyen magabiztosan várják a tetemrehívást.

– Szerencse, hogy ennyire hasonlítasz az itteni fajra! Nekem nehezebben menne az elvegyülés köztük.

Zoli bácsi végignézett az asztal mögött láblógázó valkvalírin. Valóban, négy karral, alig picit több mint egy méteres testmagassággal, zöldeskék bőrrel és a kopasz koponyáján körkörösen elhelyezkedő tíz szemmel nem keltett túlságosan emberi benyomást. Neki viszont csak arra kellett ügyelni, hogy a háta és a lábfeje mindig fedve legyen, illetve, hogy a színező kontaktlencse ne csússzon félre, láttatva vörös szemgolyóját. Ő könnyen beolvadt az emberi társadalomba, és így túlélhették a lezuhanásuk óta eltelt kétszáz évet. Néha elhagyta a védőbúrát, és pár év alatt összemelegedett az épp aktuális elittel, majd kiédesgette ide őket, és a kor törvényeinek megfelelő módszerekkel kicsalt tőlük annyi vagyontárgyat a fogadással, amely újabb harminc-negyven évre biztosította számukra a túlélést. Jószerével csak élelemre kellett költeniük, és szerencséjükre az itteni élelmet mindketten fogyaszthatták.

A védőburok félig áteresztő falán át gyönyörködtek a Badacsonyban és a környező dombokban. A burkot két részre osztották. Egyik részben foglalt helyet a borház – persze messze nem olyan pompás kialakítású, mint amilyennek a bekábult, tudatmódosított vendégek látták előző nap –, ez kívülről is látszott. A másik részben a kétszáz éve földbe csapódott leszállóegység feküdt. Ez utóbbit a burok elfedte, helyette az évszaknak megfelelő rendezetlen bokros területet láttatva.

A két űrutazó sok mindent látott innen a dombtetőről, amióta lezuhantak és eltemették halott társaikat a ház mögött: két nagy háború átvonuló frontját, lerombolt, majd újjáépített településeket. Őket persze elkerülte minden, hála a pszicho-riasztójuk által keltett negatív hullámoknak, amitől a helyiek megtorpantak, és hirtelen úgy érezték, valahol másutt adódik halaszthatatlan teendőjük.

– Szerinted jönnek értünk valaha? – pillantott fel az égre a cserzett arcú idegen lény.

– Megvan az esélye, hiszen a hajónk azóta is itt kering fölöttünk. Mivel nem mentünk vissza, az automatika küldi a vészjeleket, és valaki egyszer csak meghallja őket. – A kistermetű Sabjejim vékony ujjával az ég felé bökött. Mindig is bizakodóbb természetű volt magasabb társánál, és hitt abban, hogy a geostacionárius pályán keringő űrállomásuk jelzéseire reagál majd egyszer valaki.

– Túlságosan messze értünk földet minden fontos kereskedelmi útvonaltól… te is tudod. Maximum valami kutatóhajó mászkálhat ennyire kint a periférián. Vagy olyan kalandorok, mint mi.

– Igaz – értett egyet kelletlenül a valkvalíri.

– Ráadásul ez a faj is fejlődik. Ha nem irtják ki magukat idő előtt, eljutnak arra a technikai szintre, hogy felfedezzék a hajónkat odafent, vagy minket itt a dombtetőn.

– Messze van az még. Robbanómotorokat használnak, meg atomenergiát – nevette el magát bugyborékolva a sokszemű lény. – Sok telhetetlen nagyokost versz még át a borászkodós trükkünkkel addig.

Zoli bácsi bólintott, majd felállt, kinyújtóztatta a végtagjait, és hátrasétált az épület mögé, hogy kicsit megkapálgassa a hat különböző méretű sírra ültetett virágokat.

R. Harbinger

Vörös átok

A mosolya andalítóan hatott rám, szeme szebben csillogott ezer gyémántnál. Imádtam Kathy minden porcikáját, és már ekkor tudtam, feleségül fogom venni. Néhány férfi azonnal tudja, ha meglátja az igazit. Nekem kellett hozzá két hónap, de szívem lángolt, akár valami tüzes kohó.

– Jól mondod, édesem! – hasított a túlzottan ismerős hang az étterem csendjébe.

Átpillantottam Kathy válla fölött, és megláttam Joant pár asztallal odébb. Vörös fürtjét tekergette ujja köré, és túlzottan próbált partnerére figyelni.

Ismét Kathy szemébe néztem, de figyelmem elkalandozott a régi emlékek felé. Joan, mint egy kétarcú angyal, egyszerre isten eget rengető csapása, valamint a legtüzesebb nő, akivel összeakadtam. Legédesebb emlékem róla, amikor meztelenül ültünk a jacuzzi szélén, és felajánlotta derült égből villámcsapásként, szeretne meglepni valami különlegessel, majd ölembe hajtotta fejét.

A legmaradandóbb emlékeim azonban a hozzá kapcsolódó problémák; leginkább egy fekete lyukhoz hasonlított, aki magába szippantja más szerencséjét. Talált egy aranyórát az utcán, erre belementek a kocsimba. Szerelmet vallottam, másnap kigyulladt a lakásom. Nyert a kaparós sorsjegyen, egy biciklis futár eltörte a lábamat. Végül szakítottam vele testi épségem érdekében, mielőtt még végzett volna velem ez a kapcsolat.

– Elszaladok a mosdóba, ha nem haragszol – mondta Kathy, majd távozott.

Ahogy felállt, észrevettem, Joan partnere is távozik, majd tekintetem találkozott Joanével. Vörös rúzsos, puha ajka résnyire nyílt, és szerintem lélegzete is elakadt. Azonnal lesütöttem tekintetemet, és turkálni kezdtem tányéromban. Legszívesebben az asztal alá bújtam volna, de már elkéstem.

– Szia, Tony! Régen láttalak, hogy vagy? – lépett mellém, azt követően lehuppant a szemközti székbe, de én próbáltam közömbös maradni.

– Szia, Joan! Megvagyok, köszönöm.

– Nem hittem volna, hogy… – És csak mondta, mondta, és mondta.

Pillantásom idegesen rebbent ide-oda Kathy után kutatva, míg Joan le nem dobta az atombombát.

– Még mindig szeretlek, Tony. Egyszerűen nem tudlak elfelejteni.

Lélegzetem bent ragadt, és úgy éreztem magam, mint a sarokba szorított patkány, amit hamarosan agyonütnek. Időt kellett nyernem, hogy gondolkozhassak. Púposat mertem a főzelékből, számba tömtem, és pontosan harminckétszer rágtam meg az asztali etikett szerint. Csak utólag tudtam meg, a szakács szalmonella fertőzéssel állt munkába aznap.

– Mondj már valamit, Tony! – kérlelt, de nem álltam kötélnek.

Illedelmesen megtöröltem szám szélét, majd azt mondtam, mennem kell, és elhagytam az asztalt. Feleslegesen próbált marasztalni, és amikor megfordultam, beleütköztem Kathybe.

– Öm, Tony, ő kicsoda? – kérdezte Kathy, és éreztem hangjában a vihar előtti csendet. Elárulta korábban, milyen féltékeny tud lenni, mégsem tudtam felkészülni az arcomat égető érzésre, ami keze nyomán hasított belém.

Kathy ott hagyott a vendégek szemének kereszttüzében Joannel, aki meglepett arcot vágott, majd szempillantás alatt felvidult.

– Ha jól látom, a partnered távozott, szóval most már nyugodtan beszélgethetünk.

Fulladozni kezdtem a gondolattól, hőhullám tört rám, és friss levegő után vágytam. Az ablakhoz siettem, kinyitottam, és mélyet szippantottam a virágzó fák illatába.

– Jól érzed magad, drágám?! – érintette meg vállamat Joan, és valami elpattant bennem. Hangom elementáris erővel robbant ki belőlem, és csúnya ilyet mondani, de üvöltöttem, mint a sakál, míg Joan vacsorapartnere elő nem bukkant, és túl nem kiabált. Lökdösődni kezdtünk, és már csak Joan sikolyára, a súlytalanságra és a körülöttem áramló levegőre emlékszem zuhanás közben.

A kórházban tértem magamhoz, fejem, hátam kisbalta módjára hasogatott, és nem tudtam felkelni. Pánikba estem, üvölteni akartam, de államba fájdalom nyilallt. Megéreztem a gipsz nyomását magamon, mielőtt megláttam volna a tükröt a túlsó falon. Leginkább valami elcseszett rajzfilmfigurára emlékeztetett a látvány; bokától felfelé gipsz borított egészen a nyakamig, ahonnan merevítőben folytatódtam.

Amikor már azt hittem, nem lehet rosszabb, berontott a szobába Joan, és örömtől remegő hanggal pattant mellém. Neki a megkönnyebbüléstől patakzottak könnyei, nekem a sajgó kezem miatt, amire ráült.

– Istenem, el sem hiszed, mennyire boldog vagyok! Azt hittem, nem éled túl a zuhanást! – Láthatta kérdő tekintetemet, miszerint fogalmam sincs, miről beszél, így folytatta: – Mario ütése kilökött téged az ablakon. Még szerencse, hogy azok a fák az ablak alatt álltak, és felfogták az esést, különben nem élted volna túl az ötemeletnyi zuhanást. – Nem éreztem szerencsésnek magam. – De ne aggódj, Mariot elvitték a rendőrök, így már senki sem állhat közénk! – Ekkor próbáltam meg törött állal is ordítani, de erősen fogott a merevítő. – Ismét együtt lehetünk, csak te, én… és a kicsi.

Gondolataim versenyt futottak egymással, használhatatlan lábamba menekülési kényszer hasított, de hamvába halt.

– Bizony, Tony, apa leszel! Annyira boldog vagyok! Azonnal beszélek az orvossal, hogy magadhoz tértél, és amilyen hamar csak lehet, engedjenek ki! Majd én gondodat viselem! – ajánlkozott, és kisietett.

Menekülnöm kellett; tolókocsival, mankóval, vagy megtanulok repülni, nem számított. A remény két perc gyakorlást követően csillant fel először, miután meg tudtam mozdítani mutatóujjamat. Önkéntelenül is elmosolyodtam fájdalmaim ellenére, majd égető probléma ütötte fel fejét alsó fertályon korgó gyomrom kakofóniájában. Ezután szereztem tudomást a szakács betegségéről…

Zspider

Zpercesek – Nyúlember

Mikor Brandon Bunnyson tizenöt évesen megevett egy ősi, mágikus húsvéti tojást, amit még a középkorban készítettek, a feltámadás erejével megáldva, hogy egy királyt visszahozzanak az életbe, Nyúlemberként született újjá.

Hófehér ruhájában, hihetetlen erejével és gyorsaságával könnyedén ugrotta át a kocsikat, amik üldözték. Az építkezésre beesve az egyik hordót lenyűgöző erővel rúgta bele az egyik autóba, ami fel is borult.

A bankrablók kimásztak a járműből. Golyózápor fedezékében menekültek, ami elől Brandont csak a szupersebessége óvta meg. Nyúlember emeletek magasságba ugorva az egyik rablóra vetette magát és kiütötte. Az eszméletlen férfiról egy másikra pattant, és mintha egy ágyúgolyó találta volna el, úgy repültek a levegőben.

A teliholdas éjszakán a másik két rabló ravaszul kivette a zsákból a pénzt és beöntötték egy betonkeverőbe. A mellette lévő szemetet rakták a zsába és futottak tovább.

Nyúlember különlegesen éles hallásával megtalálta a hevesen lihegő tolvajokat és beugrott eléjük. Két ütés és mindketten a földre kerültek. A zsákba nézett, de abban csak téglát talált.

A betonkeverő előtt egy szőke lányka nevetett csintalanul.

– Megint elkéstél, kicsi fehér nyuszikám!

– Alice! – ismerte fel a viktoriánusruhás lányt Nyúlember.

– Úgy bizony, de nem tudok maradni és fecsegni, találkozóm van rengeteg pénzzel!

Ezzel beleivott egy üvegcsébe és maradékot ráöntötte a keverőre. Mire Nyúlember odapattant, Alice olyan apróvá vált, hogy nem látta a sötétben, a keverő pedig még nála kisebbé, hogy elférjen a lány zsebében.

* * *

– Mi a mosoly tárgya, Nyúlember? – kérdezték az érkező rendőrök.

– Alice sikeresen ellopott egy régi betonkeverőt! Írják a tettei listájához! – mondta nevetve.

– És a pénz?

Nyúlember rámutatott a keverő mögött álló dobozra, amibe átrakta a kötegeket.

– Hogy?

– A húsvéti erőimmel bármit megtalálok, amit elrejtenek előlem – mondta büszkén Nyúlember és továbbugrott az éjszakába.

jukebox

Eltűnés

Hartmann utált az emberek magánéletében turkálni. Imádta nyomozói munkáját, keresni a bűnözőket, de nem szeretett senki személyes holmija között turkálni és intimitásukat megerőszakolni.

Rendben tartott lakásban voltak. Napfény és melege áradt be a hatalmas, csukott erkélyablakon, bezárva a dohos szobaszagot. Könyvek katonás sorban a könyvállványon és össze-vissza egy kis asztalkára dobva. Hartmann a címüket nézte. Shakespeare szonettjei mellett filléres, állomási ponyvaregények és Platon Lakomája. Sehol semmi fénykép. A falakon három impresszionista mester kópiája.

– Furcsa ember – motyogta, amikor detektívtársa, Alma átment a szobán a fürdőszobába.

Néhány zakó a szekrényben különböző színű nadrágokkal, vasalt ingek felakasztva, és szépen összehajtott fehérnemű. A komódon egy háromlábú, kicsi faállványon kínai porcelántányér, mellette egy egyiptomi bronzmacska. A komód egyik fiókjában összekevert papírok. Tisztító-, lakbér- és villanyszámlák, bankpapírok és néhány képeslap. E csomó kacat alatt találta a halomra rakott iskolás füzeteket. Hartmann kinyitott egyet. Az első oldalon kabbalisztikus firkálás alatt egy dátum, és apró betűkkel írt szöveg.

– Mindent el kell olvasni, Alma! – Kollégája, testes, negyven körüli nő, a fürdőszobából a konyhába ment a szobán keresztül.

Hartmann a komódra tette a füzeteket.

– Egy kartondobozra van szükségünk.

– Biztos találok majd a konyhában – válaszolt kollégája.

A férfi folytatta a házkutatást. A kanapé az erkélyablaknak fordított hátat, és láthatóan az eltűnt férfi ágya volt. Az egyetlen hely, ahol nem volt rend. Összegyűrt lepedő, a párna egy fej nyomával és a félig földre csúszott takaró. Szemben a dívánnyal a lapos tévé egy bútoron, és mellette a számítógép.

Tekintete egy pillanatra megpihent a gépen, majd leült a billentyűk elé és bekapcsolta. Első látásra semmi érdekeset nem talált, de tudta jól, hogy hosszú idő kell a szakértőknek átnézni tökéletesen. Nagy sóhajjal kikapcsolta.

Itt voltak, mert Wagner alkalmazója telefonált, mivel egy hete nem látták a könyvelőirodában, ahol dolgozott.

– A telefon. Nem látom a telefont. – Alma a konyhából visszajött egy ismert mosópor üres kartonjával.

– Igazad van. – Hartmann tekintete végigsiklott a bútorokon, tudva jól, hogy sehol nem volt telefon. A díványról félig lecsúszott takaró alatt találta meg.

Nem volt üzenet.

A papírokat és füzeteket a kartondobozba gyömöszölték, az ajtót a házmester kulcsával zárták be, majd lepecsételték.

* * *

Sok munkája ellenére kíváncsisága győzött. Íróasztala előtt ülve Hartmann mély sóhajjal nyitotta ki a legrégibb, öt éve írt füzetet.

* * *

„Első éjszakám. A motelszoba valóban szokatlan. Látásból ismertem a bútorokat, formájukat, mégis minden szokatlan. Gyerekként ugráltam a matracon, ez igazán vicces volt, meglepő. Valóban egy másik világ.

Hosszan vizsgáltam a távvezérlőt, mielőtt bekapcsoltam a televíziót. Keresgéltem. Különböző állomások adásai, filmek, játékok követték egymást a képernyőn. Technikailag jó volt, de hamar meguntam, mert fáradt voltam. Fárasztó napom volt. Az áttelepítés, az érkezés, a hirtelen változás, az újdonság. Ruhástól nyúltam el az ágyon, a lámpát lekapcsoltam az éjjeliszekrényen.

Az ablak előtt a függöny tompította az utcai lámpák élénk fényét a parkolóban. Időnként egy érkező vagy induló gépkocsi fényszórója kúszott a falon a plafonra, majd váratlanul eltűnt.

Éreztem, hogy a magány és az ellenséges környezet magába zárt. Minden nyelvismeretem ellenére nagy erőfeszítésre lesz szükség megérteni és válaszolni az emberek kérdéseire. Előző életemnek semmi kapcsolata nincs ezzel az életformával, és időnként bánom, hogy jöttem, hogy szabadon választottam ezt a világot az emberek között. Különbözünk tőlük. Különösen a gondolkodásmód. De hosszú ideig itt maradok, meg kell szoknom.

Hasra fordulva, arcom a puha párnába fúrva hallottam egy zajt. Szokatlan zajt. Teljesen ismeretlen. Lassú lüktetés, állandó ritmus, mintha hangfenék lennék.

Kis időre volt szükség megérteni, hogy szívdobogásomat hallom! Bennem egy gép dolgozott megállás nélkül, örökmozgóként őrizve ritmusát. Nem tudom, semmit nem ismerek, ami testemet illeti. A szívről, a belső mozgásokról, a fizikai és kémiai változásokról. Rengeteg mindent kell megtanulnom! Tudatosan elhanyagoltuk az emberi test működésének ismeretét. Test, ami ezentúl az enyém.

Szívverésem ritmusától szinte hipnotikus álomba merültem."

* * *

– Olvastam a napló elejét – mutatta Hartmann a füzetet Almának.

– Érdekes?

– Nem tudom. Úgy nézem, hogy egy furcsa ember – válaszolt elgondolkozva. – És te találtál valamit a papírjai között?

– Semmit. Kollégái szerint nem volt barátkozó, és ha voltak barátai, senki nem ismerte őket.

– Barátnő sem? – ráncolta homlokát.

– Úgy néz ki, hogy nem. De néhány hónappal ezelőtt rendszeresen felhívott egy nőt. Ha akarod, megnézem, hogy miről volt szó – javasolta Alma.

– Légy szíves! – volt Hartmann válasza. – Én meg közben folytatom a keresgélést a füzetekben.

* * *

Hogy időt nyerjen, és általános képet kapjon az eltűnt emberről, dátumokon és oldalakon futott át.

„Irodai munkát találni sokkal nehezebb, mint elképzeltük. Így különösebb ismereteket nem kívánó munkát kerestem. Néhány hétig egy siralmas étteremben tányért mosogattam, majd egy benzinkútnál töltöttem az üzemanyagot kocsikba, később meg egy építkezésen dolgoztam segédmunkásként.

Diplomára volt szükség igazolni tanulmányaimat. Valóban nevetséges helyzet. Tudományos ismereteim túlszárnyalták a tudósok és professzorok képességeit. Sajnos nem ismerem az itteni tantételeket és az itt használt matematikai törvényeket, sem a tudósok és kutatók nevét.

Néhány hétig könyvtárszú lettem. Könyveket kölcsönöztem és éjszakánként lapozgattam, emlékezetembe vésték őket. Ebben az időben vettem észre egy előre nem látott változást. Megkívántam a nőket.

Tekintetem ösztönösen követte könnyen öltözött alakjukat. Nyár volt. A hosszú nadrág és a rövid, kurta szoknya kiemelte formájukat, s én semmit nem ismertem, amit a ruha letakarva sokszor feltárt.

A könyvtárban majd minden nap láttam egy fiatal, barna nőt, egy szépséget. Velem szemben ült.

Szépség? Gondolom. Talán. Nem tudom. Nem ismerem, mi a szépség, de én szépnek találtam. Nagyon szép. Időnként hosszú haja szabadon omlott vállaira, máskor meg szalag fonta kontyba.

A blúz dekoltázsa feltárta szabadon mozgó melleit, és az átlátszó anyag érzékeltetett egy sejtelmes, sötét foltot.

Éreztem a vágy ébredését, egy ismeretlen és megmagyarázhatatlan érzés. Időnként, könyvei fölött egy szempillantást vetett felém, és egy szép napon rám mosolygott. Azt hiszem, ebben a pillanatban szerettem belé. Minden olyan új volt számomra. Nem ismerem fizikailag a férfi és nő kapcsolatát, amit vágynak és szerelemnek neveznek. Félelmetes változások történtek bennem.

Kapcsolataink valóban különböznek. Nálunk a társválasztás végleges. Társulás nemileg különböző, de fizikailag és intellektuálisan egyenlő lények között. A szexualitás nem a gyönyör kizárólagos forrása, hanem a szaporodásé. Szeretkezünk, mert utódot akarunk, hogy folytatódjon életünk egy távoli jövőben. Ritka alkalom a fizikai egyesülésre. A földi világban a nő a férfi szexuális szolgálatában áll. Nálunk az örömlány fogalma nem létezik, senki nem használja a nemiséget meggazdagodásra a női test árusításával. Elképzelhetetlen fogalom. Egy férfi és nő összetársul, és egész életükben együtt maradnak.

Szellemünk órákon és napokon keresztül összeforr, semmi szükségünk fizikai egyesülésre az életközösséghez.

Most értem, hogy az emberek számára az ilyen életforma elképzelhetetlen. Csak fizikailag képesek egyesülni. A pillanat röpke örömét ismerik, ezért a gyakori partnerváltozás.

Az emberekhez hasonlóan, fiziológiai törvényeiknek engedve, ilyen feltételes kapcsolatra van szükségem, mert szerelmes vagyok.

A fogai, a mosolya… A mosoly az első pillanatban visszataszító volt, mert a földi szokásokat még nem szoktam meg teljesen. Mi soha nem mutatjuk fogainkat, csak ha ellenséges érzelmeinket akarjuk mutatni. Itt pontosan az ellenkezője. Úgy hiszem, hogy hosszú időre lesz szükség felvenni az új szokásokat. A test, a kinézet megváltozott. Átváltoztam földire, de énem, ismereteim és emlékeim megmaradtak. Ma már tudom, hogy a mosoly egy normális reakció, a baráti érzelmek megnyilvánulása. Így megpróbálok én is mosolyogni, és így válaszolok neki, fogaimat mutatva.

Vörös és húsos ajkai mögött kicsi, fehér fogak rejtőztek. Keze egy ceruzával játszadozott s én csodáltam hosszú, vékony ujjait, ajkához hasonló vörös körmeit, és arra vágytam, hogy érintsem és csókoljam őket.

Egy lehetetlen helyzet. Nem tudtam, mit kell csinálni. A szokásokat, a férfi reakciót, hogyan közelítsek meg egy asszonyt! Semmi gyakorlatom nem volt. Az indulás előtt látott filmekből leszűrtem néhány tanulságot, de a valóság túlszárnyalta a fikciót, így tapasztalat hiányában haboztam, de szerencsére ő tette meg az első lépést. Mosolyogva kérdezte.

– Sokat dolgozik. Vizsgákra készül?

– Igen, vizsgákra – válaszoltam.

Megrepedt közöttünk a jég. Magyaráztam, hogy azelőtt nem volt lehetőségem tanulmányaimat folytatni, ezért akartam megszerezni a szükséges diplomákat.

E perctől kezdve életem előreláthatatlanul bonyolulttá vált. Teljesen ismeretlen érzelmekkel küszködöm. Megoldást kell találnom egy előre nem tervezett kapcsolatra egy nővel, és diplomát szerezni gyerekes tudományokból egy barátságtalan környezetben. Mert itt minden ellenséges. Nem különösen ellenem, mert emberi eredetem senkinek nem kétséges. Nem azért vannak ellenem, mert máshonnan jövök. Ellenségeim, mert mindenkit annak tekintenek. Az egész világ vetélkedik, minden egyén a másik egyén ellensége! Képességeimnek hála, én érzem a gyűlöletet. A féltékenységet, az irigységet, a naphosszat szajkózott mosolygó hazugságokat. Időnként a gyűlölet kitör belőlük, és ez a küzdelem közöttük. A primitív emberek fizikailag, amíg a többiek csak szavakkal küzdenek.

Közöttük és közöttünk nagy a különbség. Képmutatóak. Mindig barátságosnak tüntetik fel magukat és felebarátról beszélnek, igazságról, egyenlőségről, megértésről, humanizmusról, segítségről és összetartásról. Szavakban erőszakellenesek. Hazug szavak.

Mi különbözünk, individualisták vagyunk. Nem erőszakosak, és soha nem állítjuk, hogy megmagyarázhatatlan erő kényszerít bennünket ártatlanok lemészárlására. Kizárólag önvédelemből ölünk, és őszintén beismerjük, hogy nem szeretjük az egész világot minden válogatás és érdek nélkül.

Itt az élet valóban nehéz. Hogy megkapjam a speciális engedélyt az egyetem rektorától, kénytelen voltam gondolatait befolyásolni, hogy szükségesnek találjon meggyőzni néhány professzort. A vizsga gyerekjátéknak tűnt. Képességeim meghaladták ismereteiket. Számukra teljesen ismeretlen matematikai és fizikai tételeket ismertem, mint az átvitel többdimenziós térben. A professzorok meggyőződése volt, hogy különleges képességeim vannak, egy lángész vagyok, így megszereztem a szükséges diplomákat az intellektuális munkákhoz.

Ezzel egy időben megoldást kellett találnom a szentimentális kapcsolat terén."

* * *

– Megtaláltad az ismeretlen telefonálót? – Hartmann becsukta a füzetet és nyújtózkodva Almához fordult.

– Elfáradtál?

– Inkább kimerültem. Órákon keresztül olvasni épp olyan fárasztó, mint a séta. Arról nem beszélve, hogy ez nem nyomtatott szöveg. Időnként olvashatatlan az írás – sóhajtott a férfi.

– Hogy valami örömöd is legyen; az ismeretlen telefonáló neve Annette Strohmann. De már nem sokáig. Néhány hét múlva férjhez megy Rob Sinclairhoz, egy nála sokkal idősebb férfihez. Olvasd a részletes beszámolómat. A lényeg az, hogy nem akart Wagnerről beszélni. Végül is beismerte, hogy kapcsolatuk több mint egy évig tartott, és azért szakított, mert Wagner nem akarta elvenni és családot alapítani.

– Gyereket akart?

– Igen. Ez azt bizonyítja, hogy a lány valóban szerelmes volt.

– Feltéve, hogy ez a szakítás igazi oka. De miért megy ilyen gyorsan férjhez?

– Fogalmam sincs, de azt hiszem, hogy felejteni akar. Eltemetni a múltat.

* * *

„Szex és szerelem. Őszintén szólva, számomra teljesen ismeretlen fogalmak. Mindennek ellenére ellenállhatatlanul vonzódtam Annettehez, és hogy ne találjon teljesen tudatlannak, egyetemi tanulmányaimmal párhuzamosan tanulmányoztam a férfi és női kapcsolatokat. Megismerkedtem a rejtett női anatómiával, és hogy hogyan kell szeretkezni. Hogyan változott az állatvilág természetes szaporodási aktusa az emberi gyönyör szolgálatában. Órákon keresztül néztem pornográf filmeket, hogy megértsem az aktust, hogy ne tűnjek annak, ami valóban vagyok; tudatlan idegen.

Szerelmesen, türelmetlenül vártam a késő délutáni órákat, amikor szabadok voltunk. Ezeken az órákon elfelejtettem a napi gondokat és csak arra vágytam, hogy karjaimba vegyem és csókoljam, ami kritériumaink szerint antihigiénikus.

Az első szeretkezés valóságos felfedezés volt. Az irodalom és filmek nagyon messze voltak a valóságtól. Szerelmünk elmélyült és második énemmé vált. Ő is szerelmes volt, élete nagy szerelme lettem. Sajnos, érzelmei mélysége volt szakításunk oka."

* * *

Munka után sokszor mentek Paulhoz. „A kávé királya." Egy bár az utcasarkon. Négy kis asztalka a járdán, szorosan egymás mellett. Úgy fogta körül az asztalokat az emberek áradata, mint az óceán hullámai a part menti sziklákat. Alma és Hartmann bent maradtak a viszonylagos nyugalomban. Halk zene, nem hard rock vagy üvöltöző rapper, sem nyávogó citera, csak rég eltűnt énekesek lassú ritmusú tangóit hallották.

– Találtál a füzetekben választ kérdéseidre?

Alma szerint kollégája mostanában minden idejét Wagner füzeteivel töltötte.

– Igen is, nem is – volt Hartmann válasza, miközben kávéját kavargatta. – Igen, mert van egy válasza, és nem, mert nem tudom elfogadni ezt a választ. Ha feltételezem normális ember-létemet, akkor nem hiszem el. És ha senki nem fogadhatja el, ebben az esetben nincs válasz és nem is lesz soha!

– Magyarázd meg, kérlek!

– Nem, majd ha befejeztem.

– A nyomozást abbahagytuk.

– Igen. Sem kórházban sem a folyóban nem találtuk – válaszolt Hartmann. – Semmi komoly kapcsolata nem volt a Strohmann leányon kívül, és minden betetőzéseként, az Anyakönyvi Hivatal szerint Walter Joe Wagner ötéves korában meghalt és eltemették Elisabethvilleben, North Caroline. Eltűnte előtt harmincöt évvel eltemették!

– Vagyis Walter Joe Wagner nem létezik?

– Pontosan. Nem létezik, vagy még pontosabban, nincs többé!

* * *

„Egy világszerte ismert kutatóintézet, az MIT kapui nyíltak meg előttem. Ez volt vizsgáim eredménye. Itt hihetetlennek tűnő és fantasztikus ideákon dolgozhattam a legjobb kutatók között. Időnként új kritériumokat javasoltam, nagyon vigyázva arra, hogy a dicsőséget kollégáim arassák le. Így nyertem meg a munkatársak rokonszenvét.

Egy délután, lent az eszpresszóban kerestünk kikapcsolódást, s én kíváncsian feltettem a kérdést, hogy vasárnaponként mit csinálnak.

– És te? – jött vissza a kérdés, mint egy bumeráng.

Vasárnap reggel templomba mentek a családdal, vagy egyedül a nőtlenek. Különböző egyházakról beszéltek. Katolikus, protestáns, baptista, adventista és sok más, még hallomásból sem ismert vallásról. Kérdésem egy sajnálatos tévedés volt. Egyszer igen felületesen merültem a Tóra tanulmányozásába, mert szerintem ez volt minden egy istenhívő vallás alapja.

– Zsidó vagyok – válaszoltam abban a reményben, hogy nincs közöttünk hittestvér, mert ezt a vallást sem ismertem a gyakorlatban.

Talán szemérmességből, de senki semmit nem kérdezett, s így megmaradtak a jó kapcsolatok. De később két személy tartózkodó magatartásából megértettem, hogy nem mindenki szereti a zsidókat. Kis idő múltán megtudtam, hogy egyikük muzulmán, a másik meg ateista volt.

Azt is észrevettem, hogy a napi huszonnégy óra nem elég hosszú mindenre. Napközben dolgozni kell és az estét Annette-tel tölteni. Mikor éjszakára velem maradt, karjaimban aludt és nem volt időm semmi másra. Szerencsére csak a hétvégét töltötte velem, hétközben éjfél felé hazakísértem, s így szabad voltam reggelig, mivel nincs szükségem éjszakánként órákon keresztül pihenni, mint érkezésemkor, amikor az átszállítás és a beilleszkedés kimerített. Mi nem szeretjük a megtört vonalakat. Állva alszunk, ha alvásnak nevezhetjük agyunk kikapcsolódási periódusát, miközben testünk megmerevedik.

Az itt töltött évek legjobb gyakorlatának tudományos munkásságom és szerelmi kapcsolatomat tartom. Szakításunk volt a jel, hogy más elfoglaltságot kell keresni. Valójában mindig szerelmes voltam. Érzelmeim nem változtak, és örökké emlékezni fogok rá a végtelen távolság ellenére is.

Ő szakított. Velem akarta leélni életét, mint feleség vagy szerető, ezt nem tudom! De gyereket is akart. Gyereket, tőlem!

Hogyan ismerjem be a valóságot? Kettőnk DNS-e nem keveredhet össze. Ha egy laboratórium analizálná a folyadékot az ereimben, amit vérnek neveznek, az eredmény forradalmasítaná ismereteiket, minden teóriát az emberiség elképzeléseiről.

Nem tudtam megmagyarázni. És nem élhettem, mint férj-feleség vagy szerető minden magyarázat nélkül, hogy ki vagyok én, és hogy a közeljövőben véglegesen el kell hagynom.

Beismerem, nem ilyen formában képzeltük el a szerelmet és a nemek közötti kapcsolatot. Itt a szerelem erőszakos. Maga az aktus – a nőt valóban megerőszakolják – szerencsére igen rövid ideig tart. Alkalmazkodnom kellett. Annette számára olyan voltam, mint minden férfi, és az aktust, amit szerelemnek neveznek elfogadta, mert számára ez volt normális. Egyszer megpróbáltam ügyetlenül a mi aktusunkat, sikertelenül. Mai fizikumom erre alkalmatlan és Annette furcsának találta magatartásomat. Az volt az érzése, hogy már nem szeretem és nem kívánom.

– Már nem szeretsz – hebegte, és arra kényszerültem, hogy folytassam a szokásos erőszakos, hódító, saját gyönyörömre összpontosított férfi-nő kapcsolatot."

* * *

– Nem lehet eredetét megtalálni.

Hartmann vállai mögül Alma egy pillantást vetett a beszámolóra.

– Sehol semmi nyoma. Soha nem volt beteg a Betegségbiztosító szerint.

– Jól tudom. – A papírokat Hartmann összeszedte, arra várva, hogy Alma újra leüljön a székre, amit az előállított bűnözők vagy a károsult panaszosok használtak asztala előtt.

– Azt mondtad már, hogy számodra az ügy befejeződött, vagyis tudod, hogy mi történt vele. Megmagyaráznád? – A nő tekintete az íróasztalon szétterített füzetekről kollégája arcára siklott. – A válasz e füzetekben van?

– Igen. Egyetlen egy van még hátra, amit olvasnom kell, hogy száz százalékig biztos legyek.

A kapitányság zaja, a mászkáló és egyidőben beszélő emberek, a telefonok csengése, körülöttük minden eltűnt. Egy pillanatra csak ők ketten maradtak: egy színtelen, fáradt, elhízásra hajlamos asszony és egy borostás, pocakos férfi, agyonmosott farmernadrágjából kicsúszó, kétes fehérségű ingével.

– Miben reménykedsz? – kérdezte Alma.

– Számomra semmiben. De mindenki számára... majd meglátod. Az ördög tudja – tétovázott Hartmann. – Az is meglehet, hogy egyszerűen lezárjuk az ügyet. Csak mi ketten, te és én ismerjük majd.

– Jól van. Nem akarod, hogy belenézzek? – És a füzet felé nyúlt.

– Ne nyúlj hozzá! Később talán, majd ha befejeztem!

* * *

„Sok idő telt el szakításunk óta és munkaköröm is megváltozott. Elhagytam a tudományos kutatást és könyvelő lettem egy cégnél. Lelkiismeretesen másoltam a számokat, miközben kollégáimat figyeltem, hogy megismerjem problémáikat és vágyaikat.

Mindenki a sikerről álmodott. A férfiak gyönyörű nők után sóhajtoztak, és a valóságban megelégedtek egy fizikailag hétköznapival. A fiatal nők gyengéd és gazdag férfiakról ábrándoztak, és csak rövid kalandokat találtak jövőtlen férfiakkal. A kissé idősebb asszonyok sikeres családi életre vágytak egy jó apával és szerető férjjel, és legtöbbször válással végződött az illúzió egyedül, egy vagy két gyerekkel.

Csak utópiák voltak körülöttem! Egyesek a bárokban részegedtek le a szerencsét keresve, a férfiak sportról beszéltek mérkőzéseket nézve, ahol más férfiak szaladtak egy labda után, vagy politikáról és politikusokról. Gyűlölték a gazdagokat a gazdagságra vágyva. Utálták, akik más istent imádtak vagy más jelöltre szavaztak. Egy reménytelenül szürke és ostoba élet.

Minden régi kapcsolatommal szakítottam és a város egy másik távoli negyedébe költöztem. Egy szegényebb negyedbe. Távolba vesző tekintettel unatkozó fiatalok támaszkodtak a gépkocsikra és a házfalakhoz, mintha összeomlástól akarnák óvni. Ordítva beszélgettek és cigarettáztak, és a füst illata émelyítő volt, vagy futballoztak üres sörösdobozokkal, hallgatva egy fáradt elemű tranzisztor rekedt hangját.

Egy este két csavargó megtámadott. Soha senkitől nem féltem, nem azért mert bátor vagyok, de ismertem sérthetetlenségem. Láthatatlan erőmező takart. Egy lassú, normális érintéssel, mint a simogatás, mindenki hozzám érhetett. De ha ütni akart, az erőmező megállította az öklöt testemtől néhány milliméterre, mert az ütés sűrűsíti az energiamezőt.

Hirtelen állon vágott az egyik alak és én semmit nem éreztem. Olyan váratlan volt a támadás, hogy képtelen voltam úgy tenni, mintha leütött volna. Meglepetten állva maradtam. Támadóm még kétszer hasba és arcon vágott.

– Ne erőlködj, hagyjál békén!

Kimeredt, elképedt tekintettel nézett rám, és egy revolvert szorongató remegő cinkosára ordított.

– Öld meg! Öld meg!

Többször rám lőtt, én meg sértetlenül állva maradtam. Attól féltem, hogy üvöltésük és a lövések felriasztják az egész kerületet. Menekültek és én is szaladtam, mert nem akartam senkinek semmi magyarázatot adni, különösen a rendőröknek nem.

Valóban csak otthon ijedtem meg. Attól féltem, hogy támadóim majd elmesélik más csavargóknak, hogy valaki nem érzi az ütéseket és egy fél tucat revolvergolyót. Olyan, mint Superman!

Mondhatom, hogy szerencsém volt, mert ilyen támadás nem történt, amikor még Annettetel voltam. Még gondolni sem mertem az előre nem látható következményekre. Most igazán megijedtem. Egy véletlen baleset feltárhatja eredetemet. Éveken keresztül sikeresen titkoltam valódi lényem, különböző társadalmi rétegben mindenféle fizikai vagy magas szellemi munkát végezve.

Hazavágytam. Visszatérni és befejezni ezt a mesterséges életet. Gondolom, hogy sikeres volt a misszióm. Belülről ismertem az emberek életét. Közöttük éltem. Persze, van még sok ismeretlen kérdés. A földi életnek megszámlálhatatlan oldala van. A jövő küldöttjei más országot, más embereket, gondolatvilágot tárnak fel majd, érzelmeket és vágyakat.

Olyan ez a bolygó, mint egy mozaik. Rengeteg a különbség. Sokkal több, mint másutt, a többi bolygón. Különböző hiedelmek, archaikus meggyőződések. Itt az emberek képtelenek elfogadni a valóságot, minden energiájuk szétszóródik és más valóságok gyűlöletére fecsérlik.

Valóban komplikáltak és primitívek. Majd mindenki különböző istenekben hisz, abszurd isteni törvényekben, és egymást ölik e hitek nevében egy csodálatos túlvilági életet képzelve haláluk után. A valóság ismerete és a tudomány felszínes, még a tudósok körében is. Ismerem őket, beszéltem velük. Fürkésztem gondolataikat, és néhány szeleburdi, éretlennek tartott tudós kivételével képtelenek elfogadni más lények létezését a földön kívül. Ez egy elfogadhatatlan gondolat, mert a vallások, a hitek végét jelenti, amit az égen és a földön találva próbálnak megmagyarázni.

Folytatjuk majd a földlakók tanulmányozását, és biztos vagyok, hogy nem fedjük fel létezésünket. Fejlődniük kell, nyomunkra lelni és bolygónkat megtalálni. Meg kell érteniük, hogy nem egy nem létező teremtés koronái, és el kell fogadniuk a gondolatot, hogy a mindenség sokkal nagyobb és komplikáltabb, mint az évezredekkel előbbi naiv elképzelések.

Ideje elmenni. Megtalálni társam, akit másként szeretek, mint itt a földön szeretnek. Újra világom egyensúlyában élni, hogy analizáljam múltam, az emberek közt töltött évek eredményét.

Elment az üzenet. Gondolataim elképzelhetetlen távolságot hidalnak át és most várni kell érkezésüket, amikor a fényoszlop majd rám száll.

A randevút kitűzték. Június 7-én éjjel várom őket, távol innen, egy erdő szélén...”

* * *

Ez utolsó szavak után Hartmann becsukta a füzetet. Beszélni kellett Almával, megmagyarázni a megmagyarázhatatlant és együtt választani, ami a jövőt illeti. Jelentést írni a felsőbb szerveknek és felfedni a füzetek tartalmát, vagy hallgatni és lezárni az ügyet, elfogadható anyagi bizonyíték hiányában. De mindenekelőtt egy bizonyosságra volt szüksége. Egy esti újság szerkesztősége levéltárában megtalálta a keresett választ a június 8-i számban.

„A Garfield járás több lakosa éjfél és egy óra között felhívta a sheriff irodáját kószáló fénypontokat jelezve a városon kívül, mások meg fényoszlopokat láttak az erdő fölött. A hivatalos szervek szerint semmi szokatlan nem volt, mert a különböző színes fények meteorológiai léggömbök voltak.”

Kharex

A jövő betonból van

A száraz alföldi szél újra és újra a busz ablakának esett, keményen zörögtetve az üveget keretében. Szabi régebben megőrült ettől a hangtól, de most már tűrhetőnek, sőt, a maga monoton módján egész kellemesnek érezte. Csak lehunyta a szemét, és hagyta, hogy gondolatai össze-vissza kalandozzanak a zörgés ritmusára. Felrémlett előtte anyja fáradt, de kedves arca, és az az apró kertes ház is, ahol annak idején nevelkedett. Mára az egész falu elnéptelenedett, és valószínűleg belepte a futóhomok is, de Szabi emlékeiben még minden friss és zöld volt, a gyeptől kezdve egészen az udvaron magasodó három barackfáig.

A busz hatalmas fékezéssel rántotta vissza a fiatal fiút a rideg valóságba.

– Hármas akku, faszoskáim! – kurjantotta a sofőr, Szabi pedig felállt, és tizenegy kollégájával együtt lekászálódott a járműről.

A Pannon Storage Solutions telephelye jóval koszosabb és lepukkantabb volt, mint ahogy azt a cég honlapján feltüntették. Ott gondosan vágott, harsogóan zöld növények, hófehér, futurisztikus épületek és elégedett, profinak tűnő melósok szerepeltek minden képen, a valóságban viszont csak néhány rozsdás konténerház állt egy szögesdróttal elkerített birtok közepén, Szabi pedig azt is látta, hogy a műszakja idősebb tagjai már nagyban adogatják körbe a dugi pálinkát. A fiú mit se szeretett volna jobban, mint belekortyolni az erős, és minden bizonnyal borzalmas löttybe, hogy így csillapítsa a szorongást, ami mindig rátört meló előtt, de végül inkább elutasította az üveget, mikor Endre bá neki is felkínálta. Az a jelölő, aki műszak előtt ivott, lassú lett és szétszórt, ilyen állapotban pedig nem lehetett összehozni a kétszázalékos túlteljesítési bónuszt.

Szabi kicsit félre is húzódott a kollégáitól, nehogy elcsavarja a fejét a pálinka ismerős szaga, és helyette inkább a telephely fő ékességeit, a betonakkukat kezdte bámulni. Mikor először pillantotta meg ezeket az ötven méter magas monstrumokat a szolgálati busz koszos ablakán át, önkéntelenül is felkiáltott ámulatában. És bár mostanában mérnöki csoda helyett már csak ritka elbaszott irodaházakként emlegette a konstrukciókat, azért a szíve mélyén így is feléledt a gyermeki lelkesedéssel keveredő szorongás, valahányszor csak az egymásra pakolt betontömbök árnyéka rávetült.

Egy átlagos betonakku lényegében koncentrikus körökben elhelyezett betontömbökből, valamint a körök középpontjában felállított hat, egyenként ötven méter magas daruból állt. A puszta méreteit leszámítva az akku nem tűnt egy túl bonyolult szerkezetnek, de a Pannon Storage Solutions honlapja váltig állította, hogy ez az energiatárolás legmodernebb, legegyszerűbb, leggazdaságosabb és legzöldebb módja, Szabi pedig készségesen elhitte mindezt, amíg a fizetéséből futotta lakbérre meg este pár korsó sörre a presszóban.

A fiú már épp azon volt, hogy gyorsan sodor magának egy cigarettát, mikor az éjszakai műszak felbukkant. Tizenkét elcsigázott tekintetű, nagyokat ásító férfi sétált elő a betontömbök közül és indult meg a busz felé. A legtöbben egyből felszálltak, de néhányan váltottak pár szót a frissen érkezettekkel is. Szabihoz a hórihorgas, pattanásos arcú Keszeg lépett oda, akivel egy darun váltották egymást immár fél éve.

– Rohadt egy időnk lesz, úgy tűnik – jegyezte meg Keszeg a horizonton gyűlő viharfelhőkre pillantva.

– Az már csak biztos – hagyta rá Szabi.

– Aztán vigyázz magadra odafönt, hallod-e! – vigyorodott el Keszeg. – Nehogy szétbaszd nekem a darut estére!

Szabi erre már csak bólogatott, aztán megindult a betonakku felé. Úgy gondolta, hogy viharban dolgozni egyáltalán nem kellemes, de nem is olyan vészes, mint azt sokan hiszik. Igaz, a talajszinten is durva széllökések ötven méteres magasságban alaposan meg tudták cibálni az embert, de ha olyan nagy volt a gond, a műszakvezetők úgyis leparancsolták őket a darukról. Meg aztán a hatos szintű viharok után ötszázalékos veszélyességi pótlékot is kaptak, amivel enyhén szólva tudott volna mit kezdeni.

Szabi azon kapta magát, hogy fütyürészik, miközben megragadta a daru oldalán végigfutó létrát, és elkezdett felfelé mászni. Igaz, a vihar még el se ért hozzájuk, de ő szinte már érezte a zsebében a plusz pénzt.

* * *

Haraszt úr egész élete során csak kétszer sírt. Először akkor, mikor hétévesen leesett a kertjükben álló cseresznyefáról, és szilánkosra törte a karját, másodjára pedig akkor, mikor egy keményen végigpiált éjszaka után szembesült azzal, hogy részegen berendelt tíz betonakkut, méghozzá azonnali fizetéssel.

Betonakkut, bazmeg!

Normál esetben már a név is elég lett volna ahhoz, hogy elriassza a vásárlástól, azon az éjszakán azonban Wall Street farkasára itta magát, és meg volt győződve arról, hogy nem tud hibázni. Másnap reggel, mikor hasogató fejjel és kiszáradt szájjal meglátta a tranzakciókat, komolyan fontolóra vette az öngyilkosságot. Ha nincs Csenge, pár napon belül alighanem tényleg végzett volna magával.

Haraszt úr húga világéletében visszahúzódó könyörtelenséggel és veleszületett, sajátos ravaszsággal állt az üzlethez, így ő volt az egyetlen a cégnél, aki meglátta a fantáziát a betonakkukban. Ő volt az, aki napokig búvta az EU karbonsemlegességi terveit, ő volt az, aki utánajárt az Innovációs Alaptól igényelhető támogatások feltételeinek, és végül ő volt az is, aki a bátyja fülébe súgta azt a néhány szót, amin az egész Pannon Storage Solutions alapult: a nem piacképes, de ígéretes technológiák definícióját.

Haraszt úr legnagyobb szerencséjére sosem volt egy mélabús alak. Siratta a pénzét, persze, de amint Csenge előállt a tervével, egyből átkapcsolt dörzsölt kisvállalkozói üzemmódba. A százméteres darukat lealkudta ötvenméteresre, hogy kevesebbet kelljen értük fizetni, az összeszerelést rábízta egy haverja cégére feketén, mikor pedig az értékesítő megpróbált a nyakába sózni valami méregdrága irányítószoftvert, akkor nemes egyszerűséggel kiröhögte a fickót. Az a szerencsétlen persze próbált mindenféle hatásfokokról meg hosszútávú befektetésekről papolni, de Haraszt úr erre már csak legyintett.

A legtöbb támogatás elbírálásánál ugyanis csak annyi feltételt kötöttek ki, hogy a betonakkuknak létezniük és úgy-ahogy működniük kell. A gazdaságos üzem vagy a jó hatásfok már a kutyát sem érdekelte, ezért pedig Haraszt úr nem tudott elég hálás lenni.

* * *

Szabi a viharos napokat egyszerűen csak lerakodós műszakoknak nevezte magában. Amikor az Alföldön tomboltak az elemek, a szélerőműveket egytől-egyig le kellett állítani, és a napelemek sem termeltek a fekete felhők miatt, így rajtuk volt a sor, hogy a betontömbök leengedésével kompenzálják a kieső teljesítményt.

Egyszer, amikor már nagyon részeg volt valami ünnep miatt, Endre bá nekiállt megmagyarázni Szabinak meg még néhány fiatalabb jelölőnek, hogy a darukat eredetileg távvezérléssel irányították volna, csak a cég végül nem vette meg az ehhez szükséges szoftvert, mert drágállotta.

– Egy nagy szar, az a mi munkák! Egy nagy szar! – magyarázta az öreg egyre kásásabb hangon. – Egyedül azért létezik, mert valami zsugori seggfej ott fent, a nagykutyák között, spórolni akart pár forintot! Ilyen is csak ebben az országban lehet, bassza meg!

Szabi akkor egy szót sem szólt, de magában abszolút megértette a vezetőséget. Persze, a gépek valószínűleg kicsit gyorsabban végezték volna a betontömbök pakolgatását, de egy tapasztalt és tehetséges jelölő, mint amilyen ő volt, így is gond nélkül hozni tudta az óránként harminc téglás kvótát.

Meg aztán szerette is a munkáját. Mondhat bármit a részeges Endre bá arról, hogy mennyire felesleges, amit csinál, mikor kilépett a daru végére, akkor ennek ellenére a világ tetején érezte magát. Odafentről szemkápráztató kilátás nyílt az egész vidékre: az elhagyatott falvakra, a környező tanyák génmanipulált gyümölcsöseire, és a közelben felhúzott szélerőmű parkok kopottas, de így is tiszteletet parancsoló kerekeire egyaránt. Sőt, különösen szép időben még a Kecskemétet beborító napelemek csillogását is kiszúrhatta az ember, ha eléggé megerőltette a szemét.

A mai napon azonban nem volt idő nézelődni. Szabi minden erejével a daru fémszerkezetébe kapaszkodott, közben pedig boszorkányos ügyességgel lengette a zászlóit, jelezve az irányítófülkében gubbasztó Kovácsnak, hogy hová kéne letenni a következő betontömböt. Hatékony csapatot alkottak ők ketten, és a fiú úgy számolta, akár még meg is lehetnek a kvótával, mielőtt a vihar kényszerpihenőre kárhoztatja őket.

A szél egyre hevesebben és hevesebben támadt a betonakkura, és a daru illesztései is egyre panaszosabban nyögtek, de azért még nem volt olyan vészes a helyzet. Szabi minden figyelmét a következő leemelendő blokknak szentelte, de közben azért vetett egy kósza pillantást a feje fölé rögzített biztonsági panelra is, amin megnyugtató magabiztossággal égett egy zöld LED. A szabályzat világosan leírta, hogy amíg az pirosra nem vált, biztonságosnak tekinthető a munkavégzés.

* * *

Haraszt úr irodakonténere a méregdrágán minimalista irányzat jegyében készült. A berendezés mindössze egy fogasból, két székből és egy íróasztalból állt, meg ott volt még a hatalmas, padlótól plafonig húzódó, ráccsal megerősített ablak is, amin keresztül remek kilátás nyílt a betonakkukra. Haraszt úr a mai napig sokszor gondolt arra, hogy hány értelmesebb módon költhette volna el a beléjük fektetett vagyonát, de annyit így is el kellett ismernie, hogy a szerkezetek látványa lenyűgöző, főleg akkor, ha a háttérben már gyülekeznek az Alföld hírhedt, szénfekete viharfelhői. Volt ezekben a betonakkukban valami monumentális, valami félelmetes, ami egész egyszerűen megigézte az embert, és nem engedte el a tekintetét.

Haraszt úr akkor is a betonból és acélból emelt monstrumokat bámulta, mikor megnyikordult az iroda ajtaja, és belépett rajta a személyi titkára, valami Zétény, vagy ki. A fickó az a tipikus mindig sovány, mindig gyomorbajos alak volt, aki csak a könyvelők között terem meg. Olcsó zakójában meg vaskos szemüvegében a nap huszonnégy órájában elég nyomorultul nézett ki, most azonban különösen begyulladhatott valamitől. Arcából kifutott minden szín, szája idegesen rángott, tekintete pedig úgy cikázott ide-oda az irodában, mintha máris a menekülési útvonalakat próbálná felmérni.

– Mondjad már, mi van! – reccsent rá a szerencsétlenre Haraszt úr pár másodpercnyi kínos hallgatás után.

– Lenne itt egy kis gond, uram...

– Ha a vihar miatt jöttél, akkor felejtsd el! Nem olyan durva ez, hogy le kelljen állítani a műszakot. Meg aztán most karbantartáson van a Zemplén, szóval lehet, kivételesen nyereségesek leszünk.

– Attól tartok, ez egy kicsit komolyabb téma, uram – Zétény kurtán, örömtelenül elmosolyodott. – A NAV-ról van szó. Már szaglásznak utánunk.

Na igen. Ez tényleg komolyabb téma volt. Haraszt úr úgy érezte, mintha körülötte meglódult volna a világ, és csak ő lett volna a földhöz szögezve. Kívülről mozdulatlan maradt, odabent viszont olyan hevesen vert a szíve, hogy azt hitte, mindjárt stroke-ot kap.

A jó kurva életbe!

Hát persze, hogy kiszúrták, hogy a kelleténél kreatívabban adózik! Hát persze, hogy már a nyakán is vannak emiatt! Hiszen az egész tetves NAV csak arra volt jó, hogy a hozzá hasonlóan élelmes kisvállalkozókat vegzálja. Próbált nyugodt maradni, próbált legalább egy lehetséges megoldást kiagyalni, de elméjének racionális része már belátta, hogy ennyi volt. A játéknak vége, és ők vesztettek. A kérdés már csak annyi, hogy vajon a balhét is elviszik-e, vagy sikerült kibújniuk a felelősség alól.

– Mennyi időnk van még? – kérdezte, és kimondottan büszke volt magára, amiért csak kicsit remegett a hangja.

– Két hetet tippelnék.

– Az jó. Az elég lesz – bólintott Haraszt úr, és érezte, ahogy a szívét markoló jeges félelem enged egy kicsit a szorításából. Agyában meglendültek a fogaskerekek, és már ömlöttek is belőle az új utasítások. – Ide figyelj, Zétény, mondom, hogyan fogjuk csinálni! Jövő héten jön egy nagy utalás, az a Zöld Kelet-Európáért alapítványos, azt még megvárjuk, de utána egyből pucolunk, világos? Kiürítünk mindent, és itt sem vagyunk. Már foglalhatod is a jegyeket Thaiföldre! De csak oda!

– Az első osztályra?

– Dehogy, baszd meg, a turistára! Bujkálni megyünk, nem flancos vakációra! Mostantól meg kell majd húzni a nadrágszíjat.

Zétény serényen bólogatott, és azonnal munkához is látott, míg Haraszt úr visszafordult az ablakhoz. A viharfelhők odakint rondábbak voltak, mint valaha. Püffedt, fekete tömegük lassan az egész égboltot bekebelezte, és egyre erősödő mennydörgésük jelezte, hogy hamarosan a telephelyen is elszabadul az ítéletidő.

Haraszt úr nagyot sóhajtott, majd elővette a telefonját, hogy a biztonság kedvéért ellenőrizze, tuti nincs kiadatási egyezmény Magyarország és Thaiföld között.

* * *

A vörös LED végül akkor gyulladt ki, mikor Szabiék már majdnem leraktak egy újabb betontéglát a földre. A szabályzat szerint azonnal el kellett volna dobniuk a tömböt és lerohanni a daruról, de a fiúnak egyáltalán nem fűlött ehhez a foga. Ha a beton megreped, ami egy ilyen háromméteres esés után garantálható, akkor az ő fizetéséből fogják levonni a javítása árát, ezt pedig mindenáron el akarta kerülni. Elég volt egy pillantást vetnie a fülkében ülő Kovácsra, hogy lássa, a társa is pont így gondolja. Nincs mese, ezt még le kell tenni.

Szabi újra megragadta a zászlóit, és eszeveszett tempóban jelölni kezdett. Utasításai alapján a daru újra felzúgott, és a betontömb lassan, óvatosan ereszkedni kezdett.

Pokoli nehéz munka volt. A vihar miatt szinte nem is lehetett látni a földet, a szél pedig újra és újra belekapott a betontömbbe, folyamatosan hintáztatva és kilengetve azt. Csakhogy Szabit nem véletlen tartották az egyik legtehetségesebb jelölőnek. A fiú hunyorgott, fejben számolt és tucatnyiszor pozíciót váltott, hogy jobban láthassa, mi van odalent, közben pedig folyamatosan lengette a zászlóit, újabb és újabb utasításokkal látva el Kovácsot.

Az a pillanat, mikor a betontégla egy halk puffanással leereszkedett az Alföld homokjára, a nap fénypontja volt Szabi számára. Zászlóit félretéve, felemelt hüvelykujjal jelezte Kovácsnak, hogy minden a legnagyobb rendben van, aztán elindult a kabin és mögötte a létra felé.

A szél nagyjából félúton kapta el, és biztonsági heveder ide vagy oda, egy pillanat alatt letépte a daruról, egyenesen az odalent tátongó mélységbe lökve.

* * *

Az újabb és újabb széllökésekbe belerázkódott az iroda, Haraszt urat ez azonban nem zavarta. Errefelé, az Alföldön, hamar hozzászokott az ember az ilyesmihez, meg aztán neki akadtak komolyabb problémái is jelen pillanatban. Elvégre épp azt hallgatta, miként kéne majd felszívódnia a NAV bérencei elől.

– Szóval a gép nyolc negyvenkor indul a Ferihegyről, és meg se áll Bangkokig. Semmi átszállás, semmi késlekedés, pont úgy, ahogy kérte, uram – magyarázta Zétény.

– Nagyszerű! És mi a hely...

A rongyos ruhákba öltözött jelölő éktelen csattanással csapódott az ablaknak, pókhálósra repesztve a biztonsági üveget és Haraszt úrba fojtva a szót. A hatalmas erejű szél egy pillanatra még a helyén tartotta a hullát, mintha csak valami csíntalan kölyök leselkedne befelé az irodába, de aztán győzött a gravitáció, és a fickó lassan a földre csúszott, széles vércsíkot húzva maga után.

– A kurva életbe! A kurva életbe! A kurva életbe! – Zéténynek ez már sok volt, csak állt az iroda közepén és egyetlen mondatot ismételgetett, mint valami tébolyodott.

– Nyugodj már le, baszki! – torkolta le Haraszt úr. – Majd hívunk valakit, hogy mossa le az üveget, és kész is. Vagy várj csak...

Haraszt úr érezte, ahogy az elmúlt napok legjobb ötlete kristályosodik ki az elméjében. A vállalkozói létnek pont ezt az aspektusát szerette a legjobban: a Heuréka pillanatot, mikor hirtelen minden a helyére kerül, és az ember rájön, hogy a körülmények mind a kezére játszanak.

– Küldj mindenkit fizetetlen szabadságra, amíg ki nem vizsgáljuk ezt az esetet! Így nem kell kifizetnünk az utolsó heti bérüket, meg nekünk sem kell bejárni, hogy ellenőrizzük, tényleg melóznak-e. És Zétény? Mégis inkább az első osztályra foglald azokat a jegyeket! Úgy tűnik, épp sikerült megspórolnunk egy kis extra pénzt...

MEGJELENT!

Nagy Gergely hangulatos képei kiváló inspirációt adtak jó néhány írónak, hogy élettel töltsék meg a grafikus által megálmodott világot, amelyben keveredik a magyar folklór, a dark fantasy és mese elemekkel. Sőt, némelyik történet már-már horrorba hajlik.

Garabonciások, huszárok, boszorkányok, betyárok, kísértetek, táltosok, lidércek szerepelnek a történetekben a régi magyar vidék megszokott figurái mellett. És persze számtalan szörny, lakjanak akár a mocsárban, akár az emberi lélek legsötétebb bugyraiban.

A kötet PDF és EPUB formátumban ingyenesen letölthető a konyvek.lidercfeny.hu oldalról.

Mortelhun

Lisa Noire világa: Viktoriánus romantika

Fázósan húztam össze vékonyka kabátomat, miközben végignéztem az Eliot streeten. Mindenfelé kicsi és komor házak sorakoztak kusza sorokban, le a Clyde folyó felé, melyek ablakai halovány narancsfényt pulzáltak bele a csillagtalan éjszakába. Az eső csendben szemerkélt, miközben az emberek lehajtott fejjel siettek dolgukra, vagy éppen hazafelé a folyótól dolguk végeztével. Füst, hal és csatornaszag keveredett a levegőben. A távolból dudaszót hallottam, s ütemes tapsot. Valahol mulatnak, meglehet ünnepelnek valamit. Elmosolyodtam. Kedvemre való volt, hogy ezekben a nehéz időkben is van, aki az életet választja a búskomor befordulás helyett. A kis pub, amelynek a teraszán ültem, ezen az estén igen csendes volt. 1885 októberét írtuk éppen, élveztem a viktoriánus kor minden ízét és zamatát. Ejjj, pedig de egy dekadens és perverz korszak volt ez, ám éppen ez vonzott benne igazán. A délelőttöt a Mitchell könyvtárban töltöttem, ráadásul igen hasznosan, míg tegnap a vámpíroknak sikerült igen részletesen utánaolvasnom, a mai napon a tűztörpék mindennapjaiba, szokásaiba és anatómiájába nyertem betekintést. Nyilván nem véletlenül. Ám ma estére, amennyire csak lehet, igyekeztem a munkát hanyagolni. Randira készültem egy jóképű idegennel, akivel a Necropolisban találkoztam két hete. Harmincas jóképű pasi volt, aki mint temetőgondnok vett részt az ott folyó munkálatokban, ám elmondása szerint volt, hogy sírt ásott vagy hullát mosott, balzsamozott vagy sminkelt, de a mostanság annyira divatos exhumálásokban is rendszeresen részt vett. Nem tudtam, hogyan kéne felöltöznöm az első igazi randevúnkra, így egy elegáns lovaglónadrágot húztam, hozzá csizmát, egy uniformisra hajazó barna kabátot és egy cilinderhez hasonlító kalpagot. Ó édes viktoriánus kor, bizony nem lógtam ki a sorból ebben az öltözékben. Itt bárki lehettél, de legfőképpen önmagad.

– Kisasszony… – Meglepődve fordultam hátra, hiszen későbbre vártam az érkeztét.

Ott állt velem szemben, és bizony jobban nézett ki, mint valaha. A csillogó koromfekete haja hátra volt fésülve és hátul össze volt kötve. Egyszerű fekete kabátot viselt, hozzá fekete nadrágot és cipőt.

– Robert… – suttogtam, s éreztem, ahogy a pír elborítja az arcomat.

Helyet foglalt az asztalomnál, és rendelt egy-egy sört, s hozzá gint. Majd ebből a körből még négyet. Mellé halat eszegettünk krumplival. Rengeteget beszélgettünk, nevettünk, s felajánlotta, hogy sétálhatnánk egyet a folyóparton is, főleg most, hogy előbukkant a hold és elállt az eső. Beleegyeztem.

A sétát éreztem, direkt elnyújtja, ám én ezt nem bántam. Élveztem a közelségét, élveztem azt, hogy valódi nőként bánik velem, határozott, ám nem tolakodó, gyengéd ám mégis erélyes. Hajnali egy körül elcsattant az első csók közöttünk, ő kezdeményezte, s miközben csókolt, keményen rámarkolt a fenekemre. Elöntött a forróság odalent.

– Feljössz? – A hangja remegett az izgalomtól és valami meghatározhatatlan vadállatias is volt a viselkedésében. Ettől még inkább tűzbe jöttem.

– Naná – suttogtam a fülébe, majd most én csókoltam meg.

Az Ashton Lanen lakott. Eme része Glasgownak az egyik kedvenc kis utcám volt a városban. Tele pubokkal, élettel, dolgos emberekkel és dologtalan bohémokkal. Egy kis kétszintes ház felső emeletén élt. Igyekeztünk csendben felmenni, de az ódon lépcső erőteljesen nyikorgott alattunk, a zaj szinte sikításnak hatott a csöndben. A lakásában a kandallóban lévő kihűlő parázs illata érződött, s véle keveredett valamilyen pézsmaillat is. Egyszerű kis lak volt ez. Fehér, itt-ott kormos falak, régi padló vastag szőnyeggel, rengeteg könyv (ez tetszett), és a falakon festmények. Kis asztal, két szék, és egy oldalsó kis helységben egy ágy, szekrénnyel és az utcára nyíló kis ablakkal.

Behúzott a szobába. Éreztem, hogy a karomat erőteljesebben markolja a kelleténél, megvallom fájt (bár élveztem), s a csókja után az ajkamból is kiserkent a vér. Amikor megérezte az ízét és az illatát felmordult. Mélyen, bestiálisan mintha a pokol morogna rám. Szemei parázsként izzottak a szoba félhomályában. Mohón nyúlt a kabátom felé, s én segítettem neki, lefejtettem magamról. Éreztem, ahogy a vérem ízlelgetése közben a melleimet mustrálja.

– Sajnálom. – A hangja egészen elváltozott, mintha egy mély kútból szólt volna hozzám.

Az arcát és a nyakát vörös erek kezdték átszínezni, kezein a körmök szinte karmokká nőttek. A hátán hangos reccsenéssel szakadt szét a kabátja, helyet adván két hártyás szárnynak. A bőre szürkésre színeződött.

Szomorkásan elmosolyodtam, s ráemeltem a tekintetemet, majd mélyen a szemébe néztem.

– Nem, én sajnálom Robert, tiszta szívemből sajnálom.

Értetlenül nézett rám, nem ezt a reakciót várta, én pedig kihasználtam azt a pár másodpercet, melyet a meglepődése adott nekem. Amennyire engedte a kis szoba, hátraugrottam, és a derekamhoz nyúlva két vékony pengét rántottam elő, melyeken a rúnák kecsesen izzottak. Felrikoltott, amikor felismerte az egyház jeleit.

Nem késlekedett, felém ütött, én elhajoltam, majd mind a két oldalról beszúrtam a bordái alá. Artikulátlanul felüvöltött és lefejelt. Bevallom, ezt én basztam el, mert szexuálisan még mindig a hatása alatt voltam, s így tompultak az érzékeim. Megrogytam, miközben a szememet elöntötte a vér. A lény igyekezett kihúzni a két tőrt, melyek folyamatosan és tűzforrón izzottak a testében, köszönhetően az egyház áldásának. Mind a ketten a szoba egy-egy sarkába húzódtunk. Éppen kitisztult a látásom, amikor ő is diadalmas üvöltéssel húzta ki magából a fegyvereimet. Összeakadt a tekintetünk, s ő újra nekem rontott. Lehet, jóképű volt egyébként, és vonzó, és intelligens, de így átalakulva után, csak ösztönösen harcolt. Az éhség és a gyilkolás kéje hajtotta. Elléptem előle, ő pedig fejjel rohant a falnak, s ahelyett, hogy engem sodort volna el, összetörte az arcát, amikor belecsapódott a kemény téglák közé. Felvonyított, megpördült, s rám nézett. A szeme kinyílt. Mind a két kezemben fegyvert tartottam, a kedvenc Berettáim a gyermekeimként simultak a markomba. Szó nélkül tüzet nyitottam, s a szenteltvízzel töltött reszelt hegyű lövedékek szinte szétnyitották a démon tisztátalan testét. A fegyvereim dörgését csend váltotta fel, csak a füleim sípoltak. A Pokoli Szivornya, merthogy az volt a démonunk, egy hatalmas halom véres húsként rezgett a padlón. Felszedtem a késeimet és eltettem. Tudtam, sietnem kell, mert erre a zajra hamar ki fog érni a rendőrség.

– Ó, Robert, jut eszembe, be sem mutatkoztam. A nevem Lisa. Lisa Noire.

Az időgépem pár sarokkal lentebb várt egy régi elhagyatott istállóban. Kedvetlenül szálltam be. Végre egy férfi, aki nekem is bejön, erre kiderül, hogy egy kibaszott Szivornya, akit az egyház likvidálásra jelölt ki. És mindezt pont nekem. Ilyen az idővadászok szerencséje. A konzolba beütöttem a következő évszámot: 1984. Egy darabig némán néztem a kijelzőn vibráló évszámot, majd mélyet sóhajtva nyomtam rá az Enter gombra, és csak bízni tudtam benne, hogy a következő munkámba nem keveredtek érzelmek.

edwardhooper

A fene essen...

A Fekete Révhez értek. Körültekintett. A révészt keresték, aki viszont nem volt a helyén…

A kommunista csürhe jobban harcolt, mint hitte volna. Talán túl jól is. Valaki tuti, hogy a hónuk alá nyúlt. Máskülönben kiverték volna belőlük a szuszt is, az tuti. Eddig mindig ez volt a kimenetel. Szedett-vedett banda volt. Most viszont jól felkészültek voltak. Valaki állhatott a hátuk mögött. Talán egy mágus. Biztos, hogy egy mágus. A mágusok nagy köpönyegforgatók. Hol ide húznak, hol pedig oda. És jobb fegyvereik is voltak. Vajon honnan szerezték őket? Valószínűleg a Beszerzőtől. A Beszerző egy gazember volt. Zsivány fegyvernepper, aki nem átalkodott mindenkinek eladni a muníciót. Ő mindenkinek dolgozott. Hogy az ég rogyasztaná rá az eget! Annyi becsület belé is szorulhatott volna, hogy nekik nem ad fel fegyvereket. Tetejébe itt volt neki Bard is. Bard megsebesült, és már alig húzta. A lova nyakára bukva lovagolt mellette. Orvos kellett neki. De orvos távol sem volt a vidéken. Nem tudott arról, hogy a Fekete Révben lenne orvos. Bard egyre gyengébb lett. Mi lesz, ha meghal? Akkor őt kicsinálják! Az tuti! Ez pedig nem lett volna jó dolog. Rosszul érezte magát a bőrében, ha erre gondolt. A parancs az volt, hogy Bardot élve szállítsa le. A Kutya! Erre megborzongott. A hátán is felállt a szőr, ha eszébe jutott a Kutya. Hogy miért is kellett kommunistáknak beléjük futniuk? Jól harcoltak. Szervezettek voltak, és valaki megtanította őket az íj használatára. Bardot is azzal sebesítették meg. Egy mérgezett nyíl állt ki az oldalából. Rosszul állt a szénája. Nagyon rosszul. Az egész csapatból csak ők ketten maradtak. A többiek otthagyták a fogukat. Ugyan kimenekítette Bardot, de ha Bard meghal akkor neki vége. Bard nyögött egyet. Kicsit megemelte magát a nyeregben, de aztán vissza is hanyatlott. Úszott a verítékben. Látszott rajta, hogy nagyon lázas. Hogy a fene essen a kommunistákba! Az a ribanc Kutya meg ki fogja tekerni a nyakát. Aztán nézheti magát, amint egy hideg sírban fetreng, kőmereven.

Mivel itt voltak a Fekete Révben, úgy döntött, hogy pihennek egy kicsit. Bardra is ráfért. És úgysem üldözte őket senki. Talán kerítenie kellene egy füvesembert. Egy gyógyítót. De hogy talál e… Erre nem merte volna feltenni a vagyonát. Megtapogatta az oldalán a pénzeszsákját. Legalább ez megmaradt neki, meg itt volt még a páncélja, a kardja, meg a pajzsa. Semmi pénzért nem vált volna meg tőlük, még Bard kedvéért sem. Akkor inkább a Kutya sírja. A kommunista szukák! Nekik is Bard kellett. Élve vagy halva, tök mindegy volt. De inkább a legutóbbi volt az igaz. Ahogy Bardra nézett, elfogta a méreg. Bezöldült tőle és keserű lett a szájíze. A fenébe is! Miért ő kapta ezt a feladatot! A Kutya biztos ki akart baszni vele. Na, mondjuk neki meg jól jött a felajánlott összeg. Harminc ezüst az nagy pénz. Úgy gondolta, hogy nem nagy ügy leszállítani egy Megváltót.

Jó enne, ha valaki ki tudná űzni Bardból a mérget. Megpróbálhatná maga is, csakhogy ő nem volt vajákos. Mit értett ő a gyógyításhoz, a mérgekhez. A szellem bújjon a kommunistákba! Barom egy csőcselék! Megint elkalandozott a figyelme. Összeszedte magát és újra a feladatra koncentrált. Meggyógyítani Bardot és leszállítani a Kutyának. A Révet kezdte vizslatni. A koszos házakat, a düledező fogadót. Nem véletlenül volt Fekete a neve. Bár jobban rászolgált volna a Mocskos Révre. Itt ugyan nem talál gyógyítót. Talán Selyemvárosban. De addig el kellene jutniuk. A fosztogató kommunista mindenit! Öten

indultak útnak és most csak ő maradt. A többieket már biztos kifosztotta a csőcselék. Lerángatták páncéljaikat, elvették a fegyvereiket és a pénzesszütyőiket. Aztán lehet, meztelenül fekszenek az út szélén. A parasztok meg nem törődnek velük. Azok csak a földtúrással törődnek. Zombi egy népség. Persze már biztos, hogy felfedezték, hogy a Megváltó nincs közöttük. Lovuk meg nincsen. Még sosem látott kommunistát lovon. Ők főleg gőzmasinákon jöttekmentek, de a gőzmasinát egy ló is lehagyja. Kétségek mardosták Bard felől. Hagyja itt Bardot? Lépjen olajra és húzza meg magát valami csöndes zugban? De a Kutya nem felejt. Különösen nem, ha előre fizetett. Mivel jó volt a híre, ezért fizetett előre. Nem gondolta volna, hogy ilyen összeszedett lesz a támadás. Tényleg ki akarták Bardot csinálni. Valami elvtársnak szálka volt a körme alatt. Vajon mit csinálhatott Bard, hogy ennyire utálhatták? Azt hallotta, hogy a kommunisták szerint a vallás és a mágia a nép ópiuma. És Bard mégiscsak a Megváltó volt. A hülyék! Nekik semmi sem volt szent! Még az istenek sem! Még Bard sem. Még a Kutya Megváltója sem és a Kutya Megváltója nem halhat meg.

A Kutya igazi könyörtelen földesúr volt. Ízig-vérig feudalista önkényúr. Akkor érezte magát elemében, ha kiszipolyozhatta a parasztjait. Nagyon nem szívelte a kommunistákat. Ha megorrontotta, hogy egy komisszár a földjére tévedt, akkor levadászta, felaprította és megette pörköltnek. Nem tűrte a lázítást. A kommunistáknak pedig a vérükben volt a dúlás. Felbujtották a jobbágyokat az uraik ellen. Bár a zombinépséget elég nehezen lehetett bujtogatni, de néha azért sikerült. Ezután jót röhögtek a markukba, és a füstölgő romokon betakarították a jussukat. Ők így szereztek vagyont. Nem rontottak fejjel a falnak. A kiskapun osontak be és gyújtották fel a házat. Na ezért volt velük könyörtelen a Kutya. Persze a feudalista sem volt jobb a Selyemváros vásznánál. Ő is azt akarta, hogy szolgáljanak neki. Ki így, ki úgy. Végeredményben a feudalista és kommunista egy kutya volt. Bár az előbbi jobban fizetett. Természetesen a vége mindig sírás lett és a leghangosabban a zombik bömböltek. Őket csak a földjük érdekelte. Alapban nem ütötték bele az orrukat mások dolgába. Volt persze egy határ. Tűréshatár. Ha azt valaki átlépte, akkor volt nemulass. És a kommunisták jól értettek ahhoz, hogy hol is van az a bizonyos határ. Az urak tudták, hogy drága mulatság a zombikat bitóra küldeni, mert akkor nincs, aki betakarítsa a terményt. Így aztán inkább a komcsikra vadásztak. És mi van akkor, ha a Kutya bérelte fel a kommunista csürhét? Ez a gondolat hihetetlennek tűnt. Miért játszana a Kutya kettős játékot? Ez olyan, mintha az ember maga ellen fogadna a kártyán. Nem, a Kutya magának akarta a Megváltót.

Bard egyre fehérebb volt. Nem nézett ki valami jól. Hörögve kapkodta a levegőt. Eszébe jutott valami. És mi lenne, ha a Szendéhez vinné Bardot? A Szende ért a gyógyításhoz. Még a mágiához is ért. Ő talán ki tudná űzni a rontást Bardból és akkor el tudná őt vinni a Kutyához. De a Szende sem dolgozott ingyen. Biztos rámenne a fele pénz, amit a Kutya adott neki. Tizenöt ezüst jóval kevesebb, mint harminc. A méreg már jócskán szétáradhatott benne. Dolgozik rendesen. A fene egye meg! A rosseb a kommunistákba! Ha a Megváltó meghal, neki befellegzett. Oda a jó híre és oda az élete. Nem tudta eldönteni, hogy melyik lenne a rosszabb. Bár meghalva lenni kétségtelenül rosszabb dolog lenne. Egy megváltóért meghalni. Még belegondolni is rossz. És mi lenne, ha visszafordulna, és a kommunisták kezére játszaná Bardot? Hisz úgyis őt akarták. Élve vagy halva. És ő is beállna közéjük. Akár a csőcselék vezetője is lehetne. Már ha a komisszár megengedné. De ez nem tűnt valami jó ötletnek. Nem akarta megtagadni a nézeteit. Ő sem szívelte a komcsikat. A feudalistákat sem. De azok jobban fizettek.

Egy halott megváltó nem tud megváltani senkit. A Kutya biztos rossz néven venné ezt. Mert a Kutyának a megváltás kellett. Valószínűleg azt akarta, hogy Bard a zombiknak hintse az igét. Egy megváltó a zombik között biztos, hogy immunissá tenné őket a komisszárokkal szemben. Mert azért az ördög nem alszik és biztonsági intézkedés ide, őrjárat oda, néhanapján egy komisszár csak becsusszan a résen. Egy megváltó logikája jócskán vetekedik egy komisszár mézédes mérgével szemben. Bár igaz, ami igaz. Egy megváltó és egy komisszár is értett az emberek nyelvén. Az egyik angyal, a másik ördög volt. Vagy épp fordítva. Ki hogy nézte a dolgokat. Nem hagyhatja sorsára Bardot! Mert akkor Kutya levadássza őt. A Kutyának mindenhol van füle és szeme. Nem bújhat el előle.

Az a csőcselék tényleg szervezett volt. Céltudatosak voltak. Tudták, mit akarnak. Csak azt nem tudták, hogy ő is ott lesz. És olyan jó, hogy kimenekíti Bardot és kereket old vele. Mégis meg tudták sebesíteni. Ez bosszantó volt. Lehet, hogy ez egy terv része lett volna? Levadásszák a Megváltót, meggyengítik a Kutyát és végeznek vele. Aztán átveszik a hatalmat. Mert a Kutya nagy hatalommal rendelkezett. A birodalom legnagyobb földesura volt. Nagy fegyvertény lett volna, ha ez megvalósul. A kommunisták ujjongtak volna. És a szellemük végigsuhant volna a világon. Persze az is felmerül, hogy nem lett volna egyszerűbb lesből támadniuk. Egy orvlövész is megölhette volna Bardot. Minek kellett ehhez ilyen nagy felhajtás? De ezen már nem volt érdemes gondolkodni. Hogy mi járhatott a fejükben, azt csak ők tudhatták.

Bard nyögött egyet. Úgy nézett ki, hogy haldoklott. Elővette a kulacsát és megitatta. Bard köhögni kezdett a víztől. Tényleg kerítenie kellene egy vajákost. Szorít az idő. Lelki szemei előtt látta, ahogy a Kutya az ő levágott fejével játszik. A Kutya nem viccel. És mi lenne, ha a halott Bardot szállítaná le? Végül is az egyesség fele sikerült. A Kutya megkapná a Megváltó testét. De ez rossz ómen lenne. Rá nézve elég biztosan. Nem akarna egy fejjel rövidebben járkálni. A fene egye meg a kommunistákat és persze a Kutyát és Bardot, a Megváltót!

Bard már alig lélegzett. Halkan hörgött. Itt már nem volt mit tenni. A végét járta. Neki annyi. Most már egészen biztos. Ez a gondolat kényelmetlenül érintette. Valahogy nem akart halott lenni. Végülis megígérte a Kutyának, hogy elviszi hozzá a Megváltót. Az ígéret szép szó, ha betartják úgy jó. És főleg akkor, ha a legnagyobb úrnak tették az ígéretet. Mérges volt Bardra, de egyben sajnálta is. Az utolsó óráiban egy zsoldos van mellette. Egy lator. Neki kellene gondoskodnia, hogy a Megváltó túlélje az egészet.

Bardnak már alig vert a szíve. Szinte csak pihegett. Olyan volt, mint a pillangó szárnyrebbenése. Ő meg fölötte állt, és tétlenül nézte az egész drámát. Itt már nem segített semmi és senki. A Megváltó nem tudta magát megváltani. Az is az eszébe ötlött, hogy vajon a megváltó nem látta-e előre a saját sorsát? Lehet készakarva jött vele. Lehet tudta, hogy meg fog halni. Hogy befellegzett neki. Ez egy nagyon furcsa gondolat volt. Mert vigasztaló volt. Mert azt suttogta, hogy minden előre elterveztetett. Ennek így kellett lennie.

Bard meghalt. Olyan halott volt, hogy annál halottabb már nem lehetett. Ráborított egy leplet. Nézte a halott embert. Nézte a saját végzetét. Tudta, hogy neki annyi. A Kutya meg fogja ölni. A Megváltónak befellegzett. Már nem vált meg senkit. Fogta magát és felállt. Odament a lovához, felpattant rá. Bardot otthagyta az út szélén. Majd a varjak és a kóbor kutyák eltakarítják. Senkit sem fog izgatni. A zombikat biztos, hogy nem. Közben előkerült a révész. Átkelt a folyón és a túlparton visszanézett. Jó darabig figyelte a fehér lepelbe burkolt testet a távolban. Aztán benyúlt a köpönyegébe és megtapogatta az övén lévő pénzesszütyőt. Jóleső érzés járta át. Volt harminc ezüstje és ki tudta, hogy mit fog majd hozni a holnap. Széles e világ. Akár el is bújhat benne, amíg lecsillapodik a vihar. Mert a fene essen a Kutyába! És a fene essen a kommunistákba!

A révész újra eltűnt, és senki sem tudta merre jár. S a Fekete Rév újra homályba burkolózott. Valahol a távolban egy varjú károgott…

Erdős Sándor

Függönyök

Halottak napja. Szomorú megemlékezésekkel és félelmekkel tölti el az embert.

Szülei halála mélyen megrázta, és nehezen tette túl magát a fájdalmon, amit okozott neki. Aznap este sűrűn esett az eső, az ajtóból integetett szüleinek, mikor elindultak moziba a család öreg Volvojával. Ritkán mentek el otthonról kettesben, őt egyedül hagyva. Ez az este viszont ezeknek a ritka alkalmaknak az egyike volt.

Leült a tévé elé és egy mesét nézett, mikor kopogtattak az ajtón. Két rendőr és a nagyanyja állt a küszöböm. Nagyanyja könnyes szemmel ölelte át és a fülébe suttogta: Szüleidet baleset érte.

Az elkövetkezendő két nap történései már csak zavaros emlékek maradtak mára. A temetésen nem sírt, nem tudott, tele volt gyűlölettel. Gyűlölettel a világ iránt, amely elvette tőle a szüleit.

Nagyanyja vette magához és óvón, féltő szeretettel vette körül. Még csak tizenhárom éves volt, de értelmes, a világra nyitott gyermek. Így történhetett meg, hogy falni kezdte a túlvilágról, szellemekről szóló könyveket. Az egyik könyvben olvasott róla, hogy halottak napján megnyílik a túlvilág kapuja, és elhunyt szeretteink meglátogathatnak minket ideát.

Már harminc év eltelt azóta az este óta, de világosan emlékszik minden pillanatára. Zseblámpával felszerelkezve kimászott nagyszülője ablakán és elindult a közeli temetőbe. Halottak napja volt, szülei hiánya bátorságot öntött belé és eltöltötte tettvággyal. Ma találkozni fog velük és ismét átölelheti őket.

A temető kapuja már zárva volt, az utolsó látogatók is elhagyták a gyász színházát. Furcsán szép volt a temető a rengeteg gyertya és mécses fényében fürödve. Átmászott a kerítésen és ódon sírok árnyékában haladt a ravatalozó komor épülete felé. A ravatalozó mögött volt szülei sírja, így el kellett haladnia mellette. Nem szívesen jött erre, mert még élénken élt benne az emlék a nyitott koporsókról, amelyekben szülei feküdtek. A szíve a torkában dobogott, ahogy közeledett felé.

Száraz avart zörgetett a szél és egy madár rikoltott nagyot.

A ravatalozó ajtaja előtt függő súlyos, sötét brokátfüggöny meglibbent. A lába a földbe gyökeredzett, ahogy egy hófehér kéz szétnyitotta azt.

– Vártalak, gyere! – mondta egy reszelős hang, és ebben a pillanatban egy borzalmas fej jelent meg a szétnyíló függöny résén. A mécsesek imbolygó fényében egy rémes arc nézett felé szemek nélkül.

– Átviszlek a határon. Gyere, csak a véred kell! – hörögte, és egy sarlószerűséget villantott meg a másik kezében, amely azóta a függöny takarásából elősejlett.

Lélekszakadva rohant haza és napokig forgolódott lázasan az ágyában. Nagyanyja aggódó ápolása ellenére már semmi nem volt a régi. Annak az éjszakának az emléke azóta is kísérti. Gyenge az idegrendszere azóta is, összerezzen minden hangos szóra, és fél a temetőkben, valamint a függönyök látványa is rettegéssel tölti el. Most negyvenhárom éves, de nagyanyja halála óta is egyedül él. A házban az összes függönyt leszedte és kidobta. Látni sem bírja őket. Redőny van minden ablakon.

Épp fogat mosott lefekvés előtt, az öblítővizet kiköpte a csészébe, és ahogy a tükörbe pillantott, hirtelen valóra vált, amitől gyerekkora óta rettegett.

A háta mögött lévő zuhanyzó függönye meglebbent és egy fehér kéz jelent meg a résen.

Az orvos felemelkedett a holttest mellől, és azt mondta a mellette álló nyomozó hadnagynak.

– Első ránézésre hirtelen szívmegállás, de ez nem magyarázza a testen lévő rengeteg harántirányú vágást. Valószínűleg a halál beállta után következhetett be.

A nyomozó nézte a rémülettől eltorzult arcot és a rettegést tükröző szemeket, egészen belefelejtkezett a látványba. Mi rémiszthette meg ennyire ezt a nyomorultat?

A zuhanyfüggöny meglibbent és egy pillanatra láthatóvá vált egy szem nélküli arc és egy fehér kéz, amelyben egy sarló volt.

angyalka146

Ai no seinou - A szerelem nevében I.

Különös színekben derengett az asztrális tér. A piros, arany, lila, zöld és kék megszámlálhatatlan árnyalataiban. Meleg volt. Szinte fülledt idő. A lég pedig tele volt édes, fűszeres illatokkal, melyek elbódították érzékszerveimet. Szédültem. Az intenzív illatoktól enyhe hányingerem támadt. Már fél éve utaztam e térnek és időnek különös világában, mégsem tudtam megszokni. Végtagjaim gyengék voltak, érzékeim tompák.

– Vigyázz!

Kai figyelmeztetése épp időben ért. Magam elé tartottam pallosom, így sikerült kivédenem a démon támadását. Ma különösen erős és elszánt ellenfelekre bukkantunk! Értelmesek voltak, előre gondolkodtak. A szívem a torkomban dobogott, hiszen csak néhány centin múlott, hogy nem haltam meg! De nem sok időm maradt ezen gondolkodni, hiszen a bestia újra támadott. Kezében tűzgömb jelent meg, melyet felém hajított. Elugrottam előle és elmémmel összpontosítani kezdtem. Éreztem, amint az energia szétárad bennem, melegíti a testem. Fejem lüktetni kezdett, szemeimet le kellett hunynom. Végre elértem erőm maximumát és elmormoltam a szavakat:

– A szerelem nevében tisztulj meg bűneid alól! Adjon az ég feloldozást, és járjon át a fény!

Kilöktem magamból az erőt, mely lágyan körbetekerte a démont, mire az visítani kezdett, majd elégett a tiszta fényben. Eközben Kai is elmondta a varázsszavakat és immáron az ő ellenfele is megsemmisült. Fáradtan, pihegve rogytunk le a földre. Ma éjjel is kemény csatát vívtunk!

* * *

Kedves Naplóm!

Sokáig gondolkodtam azon, elkezdjek-e írni vagy sem, de mivel nincs kivel megbeszélnem a dolgokat, magamban pedig már nem tudom tartani, úgy döntöttem, előveszlek a fiók mélyéről, és végre megnyitlak.

A nevem Ai, tizenhét éves vagyok, végzős középiskolás. Örülök a találkozásnak! A szüleimmel és az idegesítő öcsémmel élek együtt. Barátaim nem igazán vannak, mert idegen számomra a saját korosztályom. Csak a pasikról, a divatról, meg a szexről tudnak beszélni, engem pedig ezek nem igazán érdekelnek. Velem sokkal különösebb dolgok történnek!

Tegnap este álmomban már megint egy démonnal küzdöttem. Az utóbbi időben elég sokszor álmodom ezt. Talán sokat foglalkozok a témával, ez lehet az oka. Nem tudom, miért, de az elmúlt néhány hónapban csak az angyalokról és démonokról szóló könyvek kötik le a figyelmemet.

Tudtad, hogy az angyalok és démonok rendekben élnek? A rend olyan, mint a kaszt: kategóriák, s mutatja, hogy vannak magasabb és alacsonyabb osztályok. Például az alacsony osztályokba tartozó démonok szállják meg az embereket, de nincsen varázserejük, a magasabba tartozók a mágiát is jól ismerik, kitűnően használják azt. Tegnap este egy tűzdémon ellen küzdöttem, de harcoltam már víz-, sár- és jégdémon ellen is. A harcban használt fegyverük alapján neveztem el őket, különben nem sokat tudok róluk. Elég csúnyák szegények, és sötét aura lengi körül őket. Tényleg fekete, és csak úgy árad belőlük a rosszindulat!

Társam is van a harcokban, a neve Kai. Nagyon rendes fiúnak tűnik, de nem sokat beszél. Egy kicsit tetszik nekem. Magas, bátor és merész, mindig figyel rám, sokszor megmentette már az életem…

MEGJELENT

Mickey Long: Farkasok, űrhajók és más barátok című novellaskötete.

Hét kicsi sztori arról, ahogy a szerző látja a világot.

Több formátumban ingyenesen letölthető a Próbagoblin könyvek Facebook csoportból.

...és van ott még több más érdekesség is!

Chris Kelvin

Nora

Melegtől és gyásztól kiszáradt keserű szájjal, fülemben búgó, fejemben lüktető fáradt lázban csoszogtam Pest utcáin. Szellem voltam, néma és halvány, a föld illata a hant mellett, a lakodalmi sokaság most feketébe öltözött, szúrós szagú bánata. Kikerültek, nem álltak mellém, tátott szájjal bámultak egy darabig, és valami olyasmire gondoltak, ami csak régi temetőkben jut az ember eszébe, ha megbotlik egy kidőlt sírkőben.

A házak teteje magasan örvénylett a délutáni tűzben, az udvarokból hűvösen fújt a macskaszagú levegő. Nyolcvankettő, megtaláltam. A kapu itt is nyitva állt, a magas boltív alatt megült a sötét, a kukák mellett vékony öregember állt. Köhögött, a nyakán bugyborékolva felfújódott egy gézlap és olyan szagot árasztott, mint egy begyulladt, gennyes fog. Bólintottam, mintha ismernénk egymást, és bár nem láttam, a hátamon éreztem irigykedő tekintetét.

A csengő nem szólt, kopogtam. A koszos ablak mögött megrezdült a sárgás függöny, majd kinyílt az ajtó. Azt hittem, mondanom kell valamit, de nagynéném egy pillanatnyi csend után félreállt az útból.

– Gyere! – Alig hallottam a hangját.

Dohos, sötét, földszinti lakás volt, a szegénység és a bánat otthona. A falakon felnyúlt a penész, mintha a nyirkos pincék vaksi, csúszós lényei mutatnának vádlón Isten felé.

A konyhában nehéz gőz gomolygott, a nappaliban a vetetlen ágy és a koszos tányérok alakjai mosódtak össze. Nagynéném a szemben lévő ajtóra mutatott:

– Itt fogsz lakni.

Csak egy heverő és egy szekrény állt a megfeketedett parkettán.

– Szerzek munkát holnapra, van ismerősöm a piacon. Tudsz dolgozni, ugye?

Bólintottam.

– A vacsorát majd behozom.

Leültem az ágyra, és csak néztem őt. Össze voltam zavarodva, nem tudtam, mondanom kéne-e valamit. Műszálas köpenyt viselt, nagy, lapos melle a hasáig ért. Gyertyát gyújtott és a földre tette.

– Nincs áram, majd megszokod.

Becsukta az ajtót, engem pedig fojtogatni kezdett a sötét, néma szoba. Magas volt, ha lefeküdtem, kriptában éreztem magam, arra gondoltam, talán így láthatják most a világot a szüleim. Örökké ugyanaz a négy fal és a semmibe vesző plafon. Azt hinné az ember, hogy egy ilyen helyen nyüzsögnek a bogarak, de semmi, még egy árva pók sem volt a sarokban. Ilyen lenne a halál? Nyugalom helyett feszültséggel, tehetetlenséggel terhes semmi, a szoba egyik sarkából a másikba vágó tekintet, hogy aztán fáradtan állapodjon meg középen, amíg tart az álomtalan kábulat? Nem bírtam a szobában maradni, el akartam menni valahova, akár vissza az utcára, a perzselő napsütésbe, csak hogy érezzek valami mást is, mint a torkomra ülepedő penészt.

A nappaliban az öreget találtam, akivel a kapuban találkoztam. Félmeztelenül feküdt, puffadt hasán szürke volt a bőr, mint egy rothadt gyümölcsön. A bordái alól egy cső állt ki, amibe nagynéném egy fecskendőből barnás pépet nyomott. Csak ő nézett rám, az öreg a plafont bámulta.

– Bocsánat – mondtam, és visszamentem a szobámba.

Jó akartam lenni, meg akartam hálálni, hogy nem kell az utcán laknom, de nem kértek a társaságomból. Szellem maradtam köztük, munka után a piackörnyéki padokon ültem, vagy a szobám sötétségében. Az öreg hörgését képtelen voltam hallgatni, nagynéném soha nem szólt hozzám magától, válaszolni is alig akart, meg kellett elégednem pár szóval. Halottam esténként, hogy csobog a víz, mindig akkor fürdött, amikor az öreg már elaludt. Az elején még visszafogtam magam, tiszteletlenségnek tartottam volna, ha egy kulcslyukon leskelődök utána, de aztán feladtam.

A fal egy kis darabja volt előttem, mindig ugyanaz a megfolyt penészfolt, sosem láttam a kádat. Gerincem izzott a megerőltetéstől, fél füllel az öreg szörcsögését hallgattam. Ha láttam is valamit, az nem volt több egy törölközőből és rózsaszín bőrből álló foltnál, aztán iszkolhattam is vissza a szobámba, mert nagynéném sosem töltött odabent sok időt. Néha megállt, mintha engem figyelne az ajtón át, de ettől csak izgalmasabbnak éreztem; lassan biztos voltam benne, hogy tud rólam.

Örömmel jártam haza, halkan köszöntem neki, vártam, mikor engedhetek meg egy mosolyt, amivel érvényesítjük ezt a furcsa kapcsolatot, de ő még csak rám sem nézett, ha nem volt muszáj. Dühös lettem és bátor, bekopogni nem mertem, de éjjel kitakaróztam, nem érdekelt, ha nyikorog közben az ágy, hangosan lihegtem, csak az járt a fejemben, jönne már be, vegye le azt a köpenyt és térdeljen a lábam közé.

Egy este bezárva ébredtem. Földet dobálhattak a testemre, mert mozdulni sem tudtam. Megijedtem, gyomromból a görcs felszaladt a fejembe, ki akarta szakítani a halántékom, felfújta a nyelvem, ami már el sem fért a számban, kitüremkedett a fogaim közül és befedte az arcom. Előbb a kezem lógott a fekete semmibe, aztán az egész testem pörgött, zuhant, a derekam kicsavarodott, fájt minden tagom, de hiába vártam az enyhülést, nem szakadtam darabokra. Valaki nagyot sóhajtott a fülem mellett. Újra az ágyban feküdtem, még mindig vakon és bénán. Csoszogást hallottam, aztán mintha az öreg röhögött volna azon a cuppogós hangon. Tudtam, ha felemelem a kezem, elmúlik a bénaság és megvédhetem magam, de az izmaim puhák maradtak. Külön éltem a fejemben, messzire zárva a testemtől; mint egy labda, úgy pattogott a koponyámban minden, ami én voltam, a szobában pedig éles késekkel álltak emberek, figyeltek engem, méricskéltek, vajon hol fájna a legjobban egy szúrás.

Egy pillanat alatt áradtam szét magamban, éles süvítéssel robbant a tüdőmbe a levegő, félig felültem, de pár másodpercig még kábult voltam. Valami súrlódott a padlón, a szemem előtt fekete alakok úsztak el a beszűrődő fényben, aztán minden helyreállt. Szerettem volna kimenni, vagy legalább felkapcsolni a villanyt, de féltem a másik szobától, áram pedig nem volt. Megijedtem, amikor reccsent a parketta. Lassan nyomták le kintről a kilincset, aztán az ajtó réséből fénycsík nyúlt az ágyamig. Nagynéném lépett be, kezében sárgán ragyogott valami, ami túl fényes volt, hogy belenézzek. Megállt előttem, kibújt a köpenyből és letérdelt.

– Nem ezt akartad?

Elvakított a sárga ragyogás, de még láttam a köldökéig érő szőrt, a két, ovális foltot a mellén, körülöttük a sötét sebhelyeket. Hozzá akartam érni, reszkettem, mintha fáznék, erre ellökött, én pedig megsemmisülve feküdtem tovább, félig nyitott szemmel, és semmire sem gondoltam. Puha és meleg volt a nyelve, éreztem a szájpadlását, a fogait, a szuszogását a hasamon, aztán egy kéz összehúzta a tüdőmet a hasammal, nagynéném minden mozdulatától erősebb lett, egészen addig, amíg a vakságnál mélyebb sötétség robbant a fejembe és a kéz kitépett belőlem valamit. Még levegőt se vettem, csak hallottam, hogy becsapódik az ajtó,

nagynéném pedig átszalad a másik szobán is. Büdös, sűrű éjszaka vett körül, undorító, szivacsos semmi töltött ki; még azt sem tudtam, megbántam-e, mert annyira gyorsan történt az egész.

Reggel kapart a torkom, szédültem, a fülemet mintha vattával tömték volna ki. Menni akartam dolgozni, de a wc-ben reszkettem, olyan gyenge voltam, hogy le kellett ülnöm, és a hideg, műanyag ülőkétől kirázott a hideg. Azt hittem, folyik az orrom, de vér csöpögött a nadrágomba.

Később sem enyhült a lázam, hol ébren voltam, hol elaludtam, és álmaimban is ott feküdtem a testszagú ágyban, a dohos fal mellett. Napokig nem ettem, majd nagynéném behozott egy csésze levest, és addig nem kelt fel az ágyam mellől, amíg meg nem ittam. Úszott benne egy szétfőtt hagyma, szürkés, kocsonyás állaga a kint hörgő öregember hasára emlékeztetett, hányingerem lett, amikor szétfolyt a számban.

– Tudom, tudom – suttogta nagynéném, és befogta a számat, hogy ne tudjam kiköpni.

Másnap mentő jött, azt hittem, értem. Büszke voltam magamra, hogy fel tudtam ülni, nem is rázott már a hideg, ezért megijedtem, amikor a piros ruhás emberek elmentek az ablak alatt. Kiderült, hogy az öreget vitték. Nagynéném halkan beszélt a mentősökkel, pénzt adott nekik, aztán úgy ment el mellettem, mintha semmi sem történt volna. A konyhában állt, főzött valamit, a tűzhely fekete volt a ráégett ételtől.

– Menj a szobádba! – Rám se nézett.

Szerettem volna elmenni otthonról, de mintha eggyé váltam volna a penészes falakkal. Magába szívott az ágy, a koszos, szürke, büdös paplan. Csak most jöttem rá, hogy sosem süt be az ablakon a nap. Arcokat láttam a falon nyújtózkodó penészben, aztán hegycsúcsokat. Az ágyam mellett pergett a vakolat, szúrós lett tőle a párnám. Oldalt feküdtem, piszkálni kezdtem a foltot. Mintha homok lett volna, könnyedén hullott, egyre nagyobb lett a lyuk.

Este rosszat álmodtam. Etetőszékben ültem, mint egy kisgyerek, gyertyák világítottak az üres asztalon. Valaki tálat rakott elém, egy csecsemő feküdt rajta, felhúzott lábával, püffedt hasával olyan volt, mint egy csirke. Kés és villa került a kezébe, vágott egy darabot a combjából, és felém nyújtotta. Nem akartam enni belőle, erre ő a szájához emelte a húst, úgy tett, mintha megenné, aztán újra kínálta. Még meg is fújta, berregő hangot adott ki, ügyetlenül utánozta a repülőt. Végül elfogadtam. Kemény volt és száraz, mint a csirkemell, a nyelvemre szőr tapadt, és ekkor vettem észre, hogy a gyerek egész testét pihe fedi. Ki akartam köpni a darabot, ami mintha egyre nőtt volna, de csak rágtam tovább.

Az ajtó nyikorgására ébredtem, pár pillanatig még éreztem a szőrös húst a fogaim között. Nagynéném felrázott, ujjai mögül néha felvillant a sárga fény. Szipogott, és nagyot sóhajtott, amikor látta, ébren vagyok.

– Azt hittem, bírni fogom, de mióta elvitték, félek. Sötét ez a lakás, olyan egyedül vagyok, csak arra tudok gondolni, hogy már meghalt.

Nem láttam az arcát a sötétben.

– Aludj velem!

Átmentem a szobájába, és lefeküdtem az öreg helyére. Koszosnak éreztem magam, nem akartam hozzáérni a nagynénémhez sem. A párnából mosdatlanság szaga áradt, arcom hajszálaktól viszketett. El akartam futni, ki az utcára, de megmozdulni sem mertem. Mintha az ablakon át áradt volna be a sötét, sehol se láttam világosságot, csak nagynéném kezében imbolygott a sárga fény.

– Ugye ébren vagy még?

– Igen – válaszoltam.

– Nem merek aludni. Elmondhatom neked?

Bólintottam.

– Valami van a wc-ben.

Nem mertem lehunyni a szemem. A sötét megtelt vibrálással, verejték marta a bőrömet, a hátamban lassú kínnal fájni kezdett egy izom. Kiszáradt torkomat felszakadni éreztem, amikor nyelni próbáltam. Az előszobában pattant valami.

– Nem láttam rendesen, mert rögtön becsuktam az ajtót. Segítesz nekem?

A sötétben szagok, hangok és érintések mögé bújik a nyomor. Ujjaim alatt pergett a penészes festék, papucsom minden lépésnél recsegett a porban. Nagynéném mögöttem világított, de nem láttam tőle jobban, csak elszédültem a táncoló árnyékoktól. A wc-ből csobogást hallottam.

– Segítek – mondta, és lenyomta a kilincset.

Valami vergődött a csésze alján, mintha egy állat fulladozna.

– Húzd ki, kérlek!

Lázasnak éreztem magam, felkavarodott a gyomrom, amikor belenyúltam a vízbe, és kicsi ujjak ragadták meg az enyémet. Recsegett, ahogy kifelé húztam, attól féltem, bármi is az, megölöm. Végül egy csecsemő lógott a kezemről, pihés testéről csöpögött a víz, lassan elfordul, amennyire az ízületei engedték. Fejletlen, torz arca a mellére nyomódott, egyik válla kifordult, lábai összepréselődtek. Olyan volt, mint egy megolvadt játékbaba.

– Dobd ebbe a fazékba! – sikított nagynéném, közben reszkető kézzel tartotta az edényt.

Rosszul lettem, mint amikor az ember lázasan álmodik, és az álom minden másodperce beleragad a következő pillanatba, hogy aztán órákig tartó, nyúlós mozdulatlansággá álljon össze az egész. Ugyanezt a gyereket ettem meg, mielőtt felébredtem volna.

– Dobd már bele! Másképp nem hal meg!

Nagymamámtól hallottam erről, amikor még kicsi voltam. Hogy a kereszteletlenül meghalt gyerek megbosszulja magát, visszajár, rámászik az anyjára, és addig szívja a mellét, amíg el nem sorvad a nő. Fazékba kell rakni, úgy sírba tenni. Láttam őt egyszer hajnalban, ásott valamit a körtefa alatt. Sokáig azt hittem, ezért nincs testvérem.

– Mit csináltál? – kérdeztem.

– Nem nyúlhatok hozzá, értsd már meg! Erősebb nálam!

Nagynéném kezében halványodott a sárga fény. Tudtam, hogy a kicsinek hiányzik egy ujja, rá sem kellett néznem.

– Mit csináltál?

– Beteg lett az öreg. Nem bírt eleget adni, elfogyott tőlem, ezért próbáltam máshogy, de csak baj lett belőle, aztán ez még többet akart. De te erős vagy! Pár nap alatt kiheverted, később még könnyebb lesz. Dobd bele a fazékba, és maradhat minden ugyanígy!

Reszketett a gyerek a kezemben. Fröcskölt róla a víz, a köldökzsinór végéből vér csöpögött.

– Nem foglak megölni, vigyázok rád! Ketten leszünk csak, és ez – mutatott a kezemre –, soha többé nem történhet meg. Nem csinálom többet úgy, megígérem!

Nem akartam úgy végezni, mint az öregember. Hiába üvöltött, szitkozódott a nagynéném, számba vettem a szivárgó köldökzsinórt, és szívni kezdtem. Mintha álmodtam volna, nem is lettem rosszul, egyszerűen nem hittem el, hogy ezt én csinálom. Mire végeztem, a gyerek egészen kicsi és száraz lett, és a nő is lecsillapodott. Leült a földre, fejét lehajtotta, úgy beszélt hozzám.

– Így is jó. Harapd le az egyik ujját te is. Még jól jöhet. – Nagyot sóhajtott. – Feküdj le, nemsokára rosszul leszel. Aztán majd keresnünk kell valakit a régi szobádba.

Andy Baron

A halál tudósa

akkoriban kutatásom központja a középkor
cikkeimet közölték mint a nagy historikustól
konkrét témám az embernek és halálnak viszonya
Bosch és Villon a pestis és a haláltáncok kora
mikor meghívtak ősszel én még nem is ismertem
azt a távol kastélyt de jó szívvel megelégedtem
a honoráriummal így aztán el is vállaltam
itt repülőre Skóciában pedig buszra szálltam
a városka főterén ódon Rolls Royce várt már rám
még fél órát zötyögtünk embert meg nem pillantván
és besötétedett mire odaértünk hideg járt
az öreg gróf inasa egy jó whiskey-vel traktált
mire átmelegedtem a kandallónak dőlve
szóltak, hogy a közönség már eleped előre
óhajtják a lenyűgöző prezentációmat
bár emberfiát nem láttam biztos mert bent voltak
amint beléptem nagy reflektorfény vakított
nézőknek csak körvonala pisszenés sem hallott
nehéz ódon szag járta az előadótermet
gondoltam a nézőkről itt biztos belterjesek
furcsálltam, hogy nem köhögnek és nem is krákognak
egy-egy koppanáson kívül semmit nem zajongnak
előadtam a halál kulturális jelentését
elsoroltam az emberiség összes fő bűnét
melyeket a késő középkorban mindenki
nyakló nélkül és sűrűn igyekezett megtenni
és farkasnak farkasa a hatalom jó eséllyel
nyakravaló kötéllel és kerékbetöréssel
torolt meg azokon az ezreken-százezreken
kik tífusztól kolerától megmaradtak életben
régóta beszéltem és aggasztott a közönség
közönséges közönye tán mindegyik alszik rég
a végén nem hangzott taps és az inas kikísért
pillanatásnyit még láttam ami azóta kísért
mumifikált hullák ültek a székek soraiban
láttam, hogy az egyikről egy kar éppen lepottyan
a gróf elértette, hogy arcom milyen feldúlt lett
annyit mondott errefelé mást jelent az enyészet
vége van a testi létnek a halál nem állt tovább
a halál a teremben hallgatta az előadást
üzeni, hogy ha értem jön, hogy ha rajtam lesz a sor
feljegyezett pár kérdését megkérdezi majd akkor
hazaértem már tegnap a felkavaró utamról
valami még nem hagy nyugton az öreg gróf szájából
a kabátom már feladták az autó is előállt
azt mondta személyesen megismerem a Halált
tudományos kérdéseit jövő héten megértem
azt üzeni jót dumálunk mikor eljön értem

Erdős Sándor

A rigó nyári dala

Forrón perzsel nyári nap
szomjaznak a madarak,
napra néz fel mindegyik
égi áldás kell nekik.

Arra gondol a rigó
vizet lelni volna jó.
Régen tava volt neki
vizét a nap szürcsöli.

Háza az öreg fűzfa
fejét búsan lógatja,
fa mellett kicsi tó
már csak egéritató.

Pislognak is a halak
nekik albérlet marad,
költöznek a folyóba
átrakja őket gólya.

De mi lesz a fűzfával
és rigó barátjával?
Fűz a rigó otthona
nem megy innen sehova.

Majd akkor énekelek,
énekkel vizet lelek.
Búsan dalol a rigó,
víz nélkül semmi sem jó!

Meg is hallotta a nap
nem is lehet pirosabb,
sajnálta az egészet
mert vizet legelészett.

Fújt is hamar egy nagyot
felhő takarta napot,
nem látszottak könnyei
egy kis sírás kell neki.

Fel is frissült a világ
hízott a tó láss csodát!
Visszajöttek a halak
kis rigónk boldog maradt.

Claudius Oltarimanus

Boszorkányszombat

Lement a nap a temetőben,
Bíborban izzik minden sír,
Elhízott zombik hájas testén
Világít a hullazsír.

Ezen az éjszakán
Támad a túlvilág!
Figyelj, árnyékvilág,
Ma éjjel vékony a határ!

Kísértet ül a ravatalon,
Árnycopfját fonja könnyedén,
Sírok közt szexis boszorkányok
Kacaját hordozza a szél.

Mester és tanítvány
Ma éjjel készen áll!
Vízköpő fejek közt
Titkos misét celebrál!

Miseborban van mirha,
Beléndek és nadragulya,
Sorsistennők kezében
Van az életed fonala,
Varázsfőzet ad erőt,
Ha kezdődik az orgia,
Pentagram körül táncol
A sötét légiók hada.

Krematórium tűzterében
A lidércfény most felizzik,
Ravatalozó orgonáján
Zombikántor Bach-ot játszik.

Ezen az éjszakán
Támad a túlvilág!
Figyelj, árnyékvilág,
Ma éjjel vékony a határ!

Miseborban van mirha,
Beléndek és nadragulya,
Sorsistennők kezében
Van az életed fonala,
Varázsfőzet ad erőt,
Ha kezdődik az orgia,
Pentagram körül táncol
A sötét légiók hada.

jocker

Csak ámít

Már nem érdekel az élet, semmi se számít,
Mert minden, mi körülvesz, úgy látom, csak ámít.
Éltem olyan, mint a hamis gyöngy csillogása,
Felszín alatt rothadt, de nagyon szép a máza.

Budapest, 2000. június 27. – Kustra Ferenc József

Matthew B. Reynolds

Szabadon

Szabadon szárnyaló gondolat világa
Gyönyöre a nyárban virágzik,
Oly boldog, aki tudja a helyét
Nem sanyargatja botor fejét.
Nem kapargatja, letűnt korok falát
Él, mint hal a vízben lubickol,
S mindent, mi jó falat,
Jókedvűen megkóstol.

Szentes, 2022 nyár

jocker

Naplemente után…

Föntről a szférák titkos zenéje ködből és homályból
Nekünk szól, és elalélunk a bódító hangfoszlánytól…
Csókot lehel a homlokomra az elsuhanó szél,
Közben az eszem fönt jár ősöknél, elődeinknél.

Mint kiszáradt kóró, várok valamire,
Csak nem a vihar előtti mennydörgésre?!
Lelkem fürdik éji, idilli mámorban
És várok, bár már nem hiszek… a csodákban.

Mily' csodálatos látni, hogy szépséges Tejúton
Őseink vágtatnak mind a saját életúton.
Ott fenn, a nagyon messzi, csodásan kék égben
Én is vágtatnék az ős hősök közelében.

Vörös aljú felhőtakaró csak volt… már nincs.
Szépséges esti földtakaró… de már úgysincs.

Jön az este sötétes, selyem leple
És az éjszaka… jól betakar vele.

Vecsés, 2012. február 27. – Kustra Ferenc József